

CURIERUL ADVENTIST

Revistă lunară de informații și inspirație pentru așteptătorii revenirii lui Hristos

■ Martie 2007

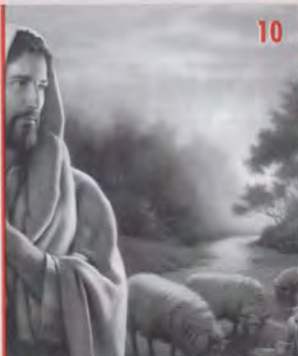
GOLGOTA

ne descoperă
inima lui Dumnezeu

Între predestinație
și preștiință

DEMNITATEA

regală a slujirii



10

SUMAR

Editorial

- 3** Golgota ne descoperă inima lui Dumnezeu

Gabriel Dincă

Daruri spirituale

- 4** „Darul sfântului Andrei”

Pavel Burlacu

- 7** Demnitatea regală a slujirii

Licinius Chiriac

Devoțional

- 10** Între predestinație și preștiință

Ștefan Radu

Misiune

- 13** Misiune într-o altă lume

De la cititori

- 15**

Spiritual

- 16** Decedat la granițele Împărăției cerurilor

Laurențiu Gherghie

Reportaj

- 18** Brazi — o școală a misiunii

Valeriu Petrescu

De la colportori...

- 20** Evanghelia până la ultima casă

Iacob Căținean

- 22** Din bucuriile misionarilor veterani

Stil de viață

- 24** Boala de cancer și credința

Andrew J. Weaver și Harold G. Koenig

Sănătate

- 26** Binecuvântarea tăcerii

Violeta Pițurlea

Știri

- 28**

Pagina copiilor

- 30** Excursia

Oana Ghiga

De la inimă la inimă

- 31** Pasionați de mântuire

Gabriel E. Maurer



4



7



18



26

CURIERUL ADVENTIST

Publicația oficială a Bisericii Creștine Adventiste de Ziua a Șaptea din România

Apare lunar, sub coordonarea Comitetului Uniunii

„Iată, Eu vin curând...”

Misiunea noastră este să întâlnim pe Domnul nostru Isus Hristos prin prezentarea de experiențe ale dragostei Lui nemărginite, prin prezentarea de articole și știri, ajutând astfel pe cititor să-L cunoască mai bine pe Mântuitorul și să aibă o speranță vie în revenirea Lui pe curând.



Anul LXXXIV, Martie 2007

Redactor-șef: Gabriel Dincă

Consultanți:

Teodor Huțanu, Emilian Niculescu, Ioan Câmpian-Tătar, Teofil Petre, Marius Munteanu, Virgil Peicu, Szász Ernest, Mihai Maur, Csabai Gyula László

Colaboratori speciali:

Lucian Cristescu, Viorel Dimia, George Uba, Valeriu Petrescu, Cristian Modan, Magyarosi Barna, Teodora Goran

Director: Iacob Pop

Grafică și tehnoredactare: Liliana Dincă

Corectură: Florica Gheciulescu

Imprimare:

Casa de Editură „Viață și Sănătate”, Str. Valeriu Braniște nr. 29, Tel. 323 00 20; 323 48 95; Fax. 323 00 40

Adresa redacției:

Curierul Adventist, str. Labirint 116, Oficiul poștal 20, cod 74124 – București
E-mail: curierul@adventist.ro
Web site: www.adventist.ro

ISSN 1220-6725

Golgota ne descoperă inima lui Dumnezeu

GABRIEL DINCĂ

Existe multe locuri în această lume, care ne impresionează și ne atrag atenția, locuri care ne uimesc fie prin reputația sau frumusețea lor, fie prin evenimentele dramatice care au avut loc acolo și care au marcat într-un fel sau altul istoria acestei planete. Unul dintre aceste locuri este Golgota, locul unde s-a dus cea mai aprigă și mai crâncenă luptă de pe această planetă și unde s-a câștigat cea mai mare și mai strălucitoare victorie. Aici, istoria acestei lumi a fost schimbată într-un mod dramatic pentru totdeauna, iar moartea, dușmanul care a produs cele mai multe și mai dureroase suferințe, a fost înghițită de biruință. La Golgota, putem vedea iubirea și ura manifestate la cotele cele mai înalte și putem învăța cele mai prețioase și mai profunde lecții ale iubirii divine. Aici, Isus ne arată că legea iubirii care renunță la sine este legea vieții pentru pământ și cer, că a iubi cu adevărat nu înseamnă doar a spune cuvinte frumoase sau a te ruga pentru cei care îți doresc moartea, ci chiar a muri pentru ei.

Crucea – secretul vieții creștine

Există o mare putere de atracție în persoana Domnului Hristos, în viața și în învățăturile Lui, dar principala forță de atracție rămâne jertfa Lui pe cruce. Cei care fac din jertfa Domnului Hristos obiectul cugetării lor vor descoperi secretul și puterea unei vieți fericite, unei vieți de biruință asupra păcatului. Crucea Domnului Hristos – este mai mult decât un simbol al creștinismului ea este secretul vieții creștine. Ea a devenit un punct de referință pentru toți oamenii, pentru toate timpurile și pentru toate locurile. Ceea ce odată a fost obiectul rușinii și al disprețului – în lumea romană – a devenit o sursă de binecuvântare și de slavă pentru aceia care se încred în Hristos. Jertfa Mântuitorului ne oferă hrană pentru sufletele noastre, putere pentru a ne ridica deasupra ispitelor și a încercărilor vieții, înțelepciune pentru problemele complexe ale vieții și speranță pentru o viață fără păcat. Dacă natura ne vorbește despre ceea ce a făcut Dumnezeu pentru noi, Scriptura despre cine este El, Hristos pe cruce ne descoperă inima lui Dumnezeu.

Crucea ne ajută să ne reevaluăm valorile

Creștinul care se consacră lui Isus își va măsura orice lucru din viață prin dimensiunea crucii. Orice ofertă a lumii și slava ei pălesc în fața crucii. Când crucea este etalonul vieții noastre, nici un sacrificiu pe care noi îl facem nu este prea mare, nici o suferință pe care noi o îndurăm nu este de nesuportat, nici o sarcină nu este prea grea și nici o sarcină pe care o primim de la Dumnezeu nu este prea dificilă. Slava crucii aruncă în țărână slava omului și face ca mândria omului să fie praf în vânt (Luca 16,15).

Trebuia ca Isus să poarte crucea singur? Nu există o cruce pentru fiecare? Purtarea crucii nu este o metaforă pentru diferitele dificultăți ale vieții, nu înseamnă să lucrezi cu oameni dificili sau să ai o soție sau un soț dificil. Să porți crucea zilnic înseamnă să te identifice cu Hristos în umilință, rușine, suferință și moarte, să fii tratat în modul în care El a fost tratat, deoarece noi ascultăm de Dumnezeu, așa cum El a ascultat de Tatăl. Să porți crucea zilnic înseamnă să mori față de „eu” și să trăiești prin credință în așa fel ca voința lui Dumnezeu să fie realizată pe pământ. O viață fără cruce este o viață pierdută (Ioan 12,24-25). „A purta crucea lui Hristos înseamnă a ne stăpâni patimile păcătoase, a practica bunăvoința creștină, chiar dacă este incomod; înseamnă a vedea lipsurile celor în nevoie și ale celor suferinzi și a ne lepăda de noi înșine pentru a-i ușura pe ei și a ne deschide inimile și ușile pentru orfanii fără cămin, cu toate că, făcând acest lucru, ne punem la încercare banii și răbdarea... Aceasta este o cruce care, dacă este ridicată și purtată cu bucurie pentru Hristos, se va dovedi o diademă de slavă în Împărăția lui Dumnezeu.” (Ellen White, *Mărturii*, vol. 4, p. 660)

Crucea dă un nou sens vieții

„Privind la Răscumpărătorul răstignit, noi înțelegem mai bine măreția și însemnătatea jertfei aduse de Maiestatea cerului. Planul Mântuirii este slăvit înaintea noastră și gândul despre Golgota deșteaptă în inima noastră emoții vii și sfinte. În inimile și pe buzele noastre vor fi laude la adresa lui Dumnezeu și a Mielului; mândria și adorarea de sine nu pot să crească în sufletul care păstrează o vie amintire a celor petrecute pe Golgota. Acela care privește iubirea inegalabilă a Mântuitorului va fi învățat în gând, curățit în inimă și transformat în caracter. El va merge în lume spre a fi o lumină, pentru a reflecta într-o anumită măsură această tainică iubire. Cu cât contemplăm mai mult crucea lui Hristos, cu atât mai mult ne vom însuși vorbirea apostolului, când a zis: „Depart de mine gândul să mă laud cu altceva decât cu crucea Domnului nostru Isus Hristos, prin care lumea este răstignită față de mine și eu față de lume! (Gal. 6,14).” (Ellen White, *Hristos, Lumina lumii*, p. 662)

„Moartea lui Hristos pe crucea Calvarului este unica noastră nădejde în această lume și va fi tema noastră de meditație în lumea viitoare.” (Ellen White, *Adevărul despre ingeri*, p. 166) ■

Gabriel Dincă,
redactor-șef,
„Curierul
Adventist”



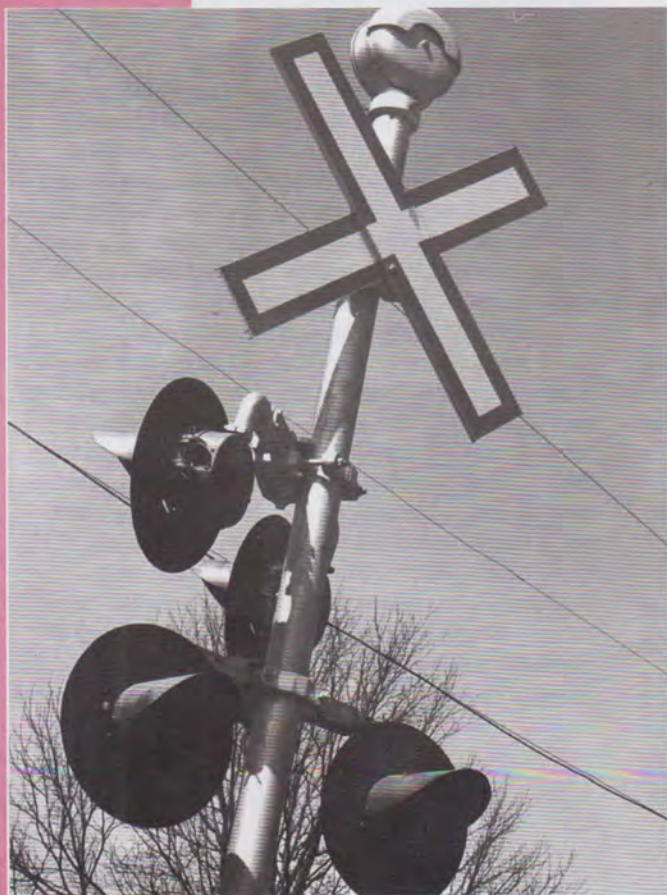
„Darul sfântului Andrei”!

PAVEL BURLACU

Drumul spre una dintre bisericile pe care le păstoresc mă obligă să opresc de două ori la „crucea sfântului Andrei”. N-am găsit nicio legătură între acest semn rutier și apostol. În schimb, am găsit în Biblie câteva semnalizări privind „darul” spiritual al lui Andrei. Neoprirea la „darul sfântului Andrei” poate pune în primejdie misiunea oricărei biserici. Din acest motiv, am ales să opresc respectuos și vă propun s-adunăm câteva observații legate de acest dar spiritual care, deși e indispensabil în misiunea bisericii, poate fi ușor trecut cu vederea. Motivul ar fi că apare întotdeauna în plan secundar, adică în zona rezervată anonimatului. Nu epatează și nu vine pe filiera elitismului prelucrat reportericește. Dar, oare, să fie corect ca unor daruri spirituale să li se creeze condiții de vizibilitate specială? Întrebarea mi-a apărut la gândul că Andrei are primatul chemării apostolice și totuși nu se remarcă spectaculos. În raportul biblic, el apare doar datorită darului său spiritual. Însă, înainte de a ajunge la darul în atenție, să ne uităm puțin prin preajmă.

Daruri... sau persoane spirituale?

Darurile spirituale au afinitate doar cu persoanele spirituale. Persoanele spirituale vor să slujească, nu să domnească. Acest aspect este important, fiindcă exclude ispita dulce a ierarhizărilor, mascate de regulă „foarte creștinește” (Rom.12,2.3). Darurile spirituale nu sunt date să stabilească ierarhii bisericești. Ele îi echipează pe toți membrii s-aducă suflute la Hristos, mențin unitatea și ne maturizează în așteptarea revenirii lui Isus. Comparând biserica lui Hristos cu trupul omenesc, apostolul Pavel ne oferă cel puțin **patru aspecte** interesante pentru înțelegerea biblică a spiritualității (1 Cor. 12,22-26): **1.** viziunea inedită că membrii care par mai slabi în daruri „sunt de neapărată trebuință” (v. 22.); **2.** tendința de înfrumusețare a ceea ce este vrednic de „mai puțină cinste”; **3.** părțile cu rol vital în menținerea funcțională a trupului nu apar la vedere (v. 25 și 27) și **4.** suferința și bucuria sunt împărtășite de întregul trup în mod egal (v. 26).



Ruta contrafacerilor

Într-o anumită lume, „reclama-i sufletul comerțului”, dar în cele spirituale aceasta produce contrafacere. Interesul vrăjmașului de a contraface darurile spirituale este enorm. El știe bine două lucruri:

1. Cel mai mare dar oferit bisericii de Isus, după înălțare, constă din slujitorii Săi, care poartă înzestrarea darurilor spre a menține biserica vie și activă (Efes. 4,11-16).

2. Darurile spirituale autentice dispar odată cu dorința egoistă de evidențiere a „darurilor”.

De aceea, prezentarea ostentativă și hiperbolizarea realizărilor noastre la limita cu neadevărul este indecență spirituală. Oricare ar fi faptele, eram „datori” să le facem. Tendința pervertirilor vine de la „unealta” care, privindu-și darurile primite, a început să zică: „mă voi sui... și voi fi” (Isaia 14,14). Așa de mult crede acest inger căzut în succesul ispitei care l-a răpus pe el, că o folosește mereu. A folosit-o și cu Domnul Hristos: „Dacă ești... cu adevărat..., fă ceva spectaculos! Dacă ești..., arată-Te lumii – I-au zis și frații Săi! Vrem să Te facem împărat – au inițiat și ucenicii! Dacă ești..., dă-Te jos de pe cruce – I-au strigat dușmanii!” El însă n-a plătit nici cel mai mic tribut acestor seducții cu clinchet vrăjit și nu S-a clintit de la chemarea Lui. Tendința de murdărire a darurilor spirituale lăstărește în lipsa înțelegerii chemării la slujire. Să imunizeze biserica în această privință, Spiritul Profetic ne sfătuiește pe spații largi: „Și iarăși le spun fraților și surorilor mele, dacă vreți să aveți sufletele nemânjite de sângele vreunui om, nu măguliți, nu lăudați niciodată eforturile bieților muritori; căci acest lucru poate fi spre ruina lor. Nu este prudent ca, prin cuvintele sau faptele noastre, să ridicăm în slăvi pe vreun frate sau vreo soră, oricât de umilă ar putea fi în aparență purtarea lor.” (Ellen White, *Mărturii*, vol 3, ed. 1998, p. 204)



„Darul” lui Andrei îi caracterizează pe membrii comunităților noastre, care îi aduc pe alții la Isus. Ei lucrează cu credincioșie și sacrificii în anonim. Ei sunt Andreii moderni ai Domnului!

Teste de autenticitate

Darurile contrafăcute pot fi demascate. Dumnezeu ne-a dat teste clare de recunoaștere a celor autentice. Primul test constă în faptul că, **fiindu-ne date**, lucrăm în umilință. „În timp ce sunt atât de mulți care doresc mai mult lauda oamenilor decât favoarea lui Dumnezeu, voi să lucrați în umilință” (Ellen White, *Sfaturi pentru biserică*, ed. 2000, p. 78). Apostolul Pavel consideră ispita de a ne lăuda, ca și corintenii, cu vreun dar primit, ca fiind non-sens: „Dacă l-ai primit de ce te lauzi ca și cum nu l-ai fi primit?” (1 Cor. 4,7). A lucra cu darurile primite de la Dumnezeu este cea mai mare favoare făcută muritorilor. Iar când Dumnezeu ne oferă **și darul, și ocazia**, unde să mai încapă lauda de sine? Domnul Hristos, care a avut plinătatea tuturor darurilor spirituale, ne oferă prin cuvinte și fapte testamentul exemplului desăvârșit în această privință. El predica însoțit de fapte

uimitoare, apoi interzicea beneficiarilor să-I facă reclamă, spunându-le să-I dea slavă lui Dumnezeu. Acest Model l-a cucerit pe Andrei.

Repere concordante

Autenticitatea darurilor Duhului Sfânt implică trei repere concordante și anume: **lucrarea, roadele** și apoi **darurile**. Vrăjmașul poate produce contrafaceri doar în zona darurilor. Spre exemplu, el nu poate dovedi lumea vinovată în ceea ce privește „păcatul, neprihănirea și judecata” (Ioan 16,8-11) și nici nu-i va inspira pe slujitorii săi să producă roadele Duhului Sfânt (Gal. 5,22-23). Îi reușește păcăleala când oamenii ori se laudă cu darurile, ori cred că au daruri autentice, în lipsa unei relații perfecte cu lucrarea și roadele Duhului Sfânt. Să întărim cu încă **două repere**:

1. Autenticitatea darului se probează cu dorința de a-l folosi în întregime „spre folosul altora” sub patronajul dragostei neegoiste, care exclude orice simțământ de superioritate.

2. Versetele care continuă după enumerarea roadelor din Galateni 5,22-23 îi delimitează clar și neinterpretabil „pe cei ce sunt ai lui Hristos” (v. 24-26). „Slava deșartă” apare ca motiv de ironie până și în înțelepciunea populară. Să luăm, spre exemplu, „găina babei” și „mărgeluța” din povestea *Punguța cu doi bani*. Hotărât lucru, darurile autentice n-au nimic de-a face cu „cotcodăceala” pentru orice „mărgeluța”.

„Darul sfântului Andrei”

Despre apostolul Andrei nu știm foarte multe lucruri. Nu ne-a lăsat nicio predică mare și nici măcar o epistolă mică. Nu ni se raportează vreo minune de-a lui. Aparent, „întâiul chemat” n-are daruri mari cu care să iasă în față, dar Îl iubește pe Domnul și lucrarea lui. Vrednic de reținut este gândul că, atunci când Andrei apare în narațiunea biblică, **de fiecare dată el aduce pe cineva la Isus**. Acesta-i darul lui. Patru întâmplări din Biblie, unde apare Andrei, evidențiază importanța darului său spiritual în biserică.

1. L-a văzut pe Isus ca împlinire a profeției și a luat hotărârea să-L urmeze tot restul vieții (Ioan 1,36-40).

2. În persoana fratelui său a văzut un om de mare valoare pentru cauză și l-a adus la Isus, chiar dacă el a trecut în plan secund (Ioan 1,41-42).

3. „Darul” lui Andrei se dezvăluie în grija față de tineri – viitorul bisericii. Îi căuta și se purta așa de frumos cu ei, că aceștia își deschideau față de el nu numai inima, dar și „sacoșa”. Tânărul descoperit de Andrei avea doar „cinci pâini și doi pești”. Slabe resurse! Dar aduse la Isus, s-au înmulțit dincolo de orice imaginație... (Ioan 6,9-12).

4. Andrei avea darul spiritual de a-i accepta pe „grecii” pe care alții „sfînți” nu-i puteau vedea. El colaborează cu Filip și Îi vorbește lui Isus despre ei (Ioan 12,20-22). În fața ideii tacite: „Aduceți-i voi, că noi le predicăm”, ce alt dar ar fi mai necesar bisericii de azi?

„Darul” lui Andrei îi caracterizează pe membrii comunităților noastre, care îi aduc pe alții la Isus. Ei lucrează cu credincioșie și sacrificii în anonimat. Ei sunt Andreii moderni ai Domnului! Fără ei, cât de săracă ar fi biserica în cazul că ar mai exista! Ei constituie forța bisericii vii. Darurile spirituale au afinitate cu ei spre a hrăni, întări și crește comunitatea. Ei aduc în biserică mireasma plăcută a lucrării smerite „spre folosul altora”, de multe ori făcându-se că nu observă când alții se laudă cu roadele muncii lor. Una dintre marile noastre nevoi, în vederea revărsării Ploii Târzii este înzestrarea cu „darul sfântului Andrei”.

„Este adevărat că, în vremea sfârșitului, când lucrarea lui Dumnezeu de pe pământ va merge spre încheiere, eforturile sânguinoase depuse de credincioși consacrați, sub călăuzirea Duhului Sfânt, vor fi însoțite de semne deosebite ale aprobării divine... La sfârșitul timpului, Duhul Sfânt trebuie să fie prezent în biserică adevărată”. (Ellen

White, *Istoria Faptelor apostolilor*, ed. 1994, p. 45) ■

Pavel Burlacu,
pastor,
Comunitatea Iași-
Sărărie



Să ne cunoaștem familia adventă...



Ruanda este o republică africană de dimensiuni reduse, cu un nivel ridicat al sărăciei având o populație estimată cu puțin peste 8,5 milioane de locuitori și un teritoriu de numai 26.338 km². Așezată între Tanzania, Uganda, Congo și Burundi, în zona marilor lacuri, Ruanda are un relief preponderent colinar-muntos. În 1962, și-a câștigat independența față de Belgia. Țara este cunoscută în prezent datorită genocidului din 1994, când în 100 de zile au murit aproape 800.000 de oameni. Astăzi, țara se află într-un proces de vindecare și de refacere, principalele probleme fiind sărăcia, SIDA și copiii orfani.

Mesajul advent a ajuns în acest teritoriu pentru prima dată prin D. E. Delhove, un tânăr din Belgia, la scurt timp după terminarea Primului Război Mondial. În 1914 a fost încorporat pentru servicii clericale și trimis cu trupele belgiene în acest teritoriu. Uimit de frumusețea teritoriului și inteligența locuitorilor, la sfârșitul războiului, la sugestia sa, a fost trimis ca misionar în această zonă împreună cu soția sa și cu un alt tânăr Henri Monnier. Maniera de lucru a fost cea tradițională. În 1923 se deschide primul dispensar, iar în 1925, prima școală adventistă. Primul botez a fost oficiat în 1924 și au fost doi candidați.

Astăzi, în Ruanda, după ultima statistică oficială, sunt 1.381 de biserici, 535 de grupe și aproape 400.000 de membri. Și un alt amănunt statistic – sunt 535 de colportori și 400 de profesori. Tot în Ruanda, la Kibuye, avem un spital adventist, cu 90 de paturi, în care sunt tratați anual aproape 20.000 de pacienți.

În august 2004, Mark Finley a venit în Ruanda pentru o campanie de evanghelizare, transmisă prin satelit în mai multe țări africane. Evenimentul a fost găzduit de Biserica Adventistă Remera din Kigali, una dintre cele mai mari din întreaga lume, având 10.000 de locuri în interior și 5.000 în exterior. La sfârșitul ei, peste 10.000 de noi membri s-au alăturat Bisericii Adventiste din Ruanda.

Adrian Neagu, pastor, Conferința Oltenia



Demnitatea regală a slujirii

LICINIUS CHIRIAC

„Între apostoli s-a iscat și o ceartă, ca să știe care din ei avea să fie socotit ca cel mai mare? Isus le-a zis: 'Împărații neamurilor domnesc peste ele; și celor ce le stăpânesc, li se dă numele de binefăcători. Voi să nu fiți așa. Ci cel mai mare dintre voi, să fie ca cel mai mic; și cel ce cârmuiește, ca cel ce slujește. Căci care este mai mare: cine stă la masă sau cine slujește la masă? Nu cine stă la masă? Și Eu totuși, sunt în mijlocul vostru ca cel ce slujește la masă.'” (Luca 22,24-27)

„Înainte de praznicul Paștelor, Isus, ca Cel care știa că l-a sosit ceasul să plece din lumea aceasta la Tatăl și fiindcă îi iubea pe ai Săi, care erau în lume, i-a iubit până la capăt. În timpul cînei, după ce diavolul pusese în inima lui Iuda Iscarioteanul, fiul lui Simon, gândul să-L vîndă, Isus, fiindcă știa că Tatăl îi dăduse toate lucrurile în mâini, că de la Dumnezeu a venit și la Dumnezeu Se duce, S-a sculat de la masă, S-a dezbrăcat de hainele Lui, a luat un ștergar și S-a încins cu el. Apoi a turnat apă într-un lighean și a început să spele picioarele ucenicilor și să le șteargă cu ștergarul cu care era încins. A venit, deci, la Simon Petru. Și Petru l-a zis: 'Doamne, Tu să-mi speli mie picioarele?' Drept răspuns, Isus i-a zis: 'Ce fac Eu, tu nu pricepi acum, dar vei pricepe după aceea.'”

„După ce le-a spălat picioarele, Și-a luat hainele, S-a așezat iarăși la masă și le-a zis: 'Înțelegeți voi ce v-am făcut Eu? Voi Mă numiți «Învățătorul și Domnul» și bine ziceți, căci Sunt. Deci, dacă Eu, Domnul și Învățătorul vostru, v-am spălat picioarele, și voi Sunteți datori să vă spălați picioarele unii altora. Pentru că Eu v-am dat o pildă, ca și voi să faceți cum am făcut Eu.'” (Ioan 13,1-7; 12-15)

Nu-i așa că, după ce am citit aceste texte, o mulțime de întrebări ni se îngrămădesc în minte? Cum au ajuns ucenicii să se certe pentru poziție și rang? Explicația ar putea fi destul de simplă. În zilele acelea, ordinea așezării la masă simboliza cinstea acordată musafirilor.

Aranjarea locurilor le arăta tuturor cine era cel dintâi și cine era cel de pe urmă. Este evident că apostolilor nu le-au convenit locurile lor la masă, de aceea au început să se certe, vrînd să stabilească cine era cel mai mare și cine ar fi trebuit să stea lângă Isus. Bine. Dar cum au putut s-o facă în niște momente atât de solemne, de speciale?

Nu este greu de înțeles cum s-a putut întâmpla așa ceva, dacă privim la noi înșine, descoperind propriul nostru egoism și setea noastră de glorie și de putere. Luca descrie acest eveniment într-un mod deosebit de trist. Iar cel mai trist lucru este că ei „iubeau” să se certe cu privire la această problemă, pentru că nu era prima dată când o abordau (vezi Marcu 9,33-37; 10,35-45).

Înainte de a ne grăbi să-i acuzăm pe ucenici, să privim în liniște, câteva momente, la biserica noastră de astăzi. Cum stau lucrurile aici? Ce ne preocupă pe noi mai mult: rangul nostru sau să-i slujim pe alții? Purtarea unei coroane sau purtarea unei cruci? Ne preocupă cine merită cinstea în adunare sau cine lucrează pentru Domnul? Ținem socoteala de câte ori cântă cineva solo sau de câte ori este unul pus cu predica de la ora 11?

Sincer să fiu, eu nu am întâlnit încă pe nimeni care să se simtă ofensat, pentru că nu a fost anunțat să participe la curățenie sau să strângă mesele după o masă de părtășie la biserică. Dar acesta este genul de activitate despre care Isus a spus că face parte din viața celor care sunt mari în Împărăția lui Dumnezeu.

Acum cine vrea să aștepte la rând ca să devină mare?

Ce nu înseamnă a fi mare

În vremurile vechi, conducătorilor neamurilor le plăcea să fie cunoscuți ca fiind mari. Ei puneau să fie gravate chipurile lor pe monede și puneau să fie scrise cuvinte de laudă în jurul lor. De exemplu, pe un dinar, Cezar Augustus era numit „zeu”. Pe o monedă de aramă, împăratul Tiberiu era descris ca fiind „unul care merită să fie venerat”. Ptolomeu I și Ptolomeu al II-lea au purtat titlul de „binefăcători”. Lor le plăcea să fie considerați ca unii care merită toată cinstea. Ei erau „la putere” și făceau totul, pentru ca toți supușii lor să le dea respectul cuvenit. ***Dar în fața lui Dumnezeu mărirea nu înseamnă „stăpânire peste alții”.***

Ce înseamnă a fi mare

Isus ne-a spus să trăim în contrast direct cu concepția lumii despre mărirea. El a spus că mărirea vine atunci când ești gata să fii o persoană neînsemnată.

Nu am fost niciodată într-o casă cu servitori. Însă oricine intră într-o asemenea casă ar putea foarte ușor să spună cine este „cel mai mare”. Musafirii ar fi îmbrăcați elegant și s-ar purta foarte manierat, în timp ce servitorii ar fi îmbrăcați în uniforme și ar alerga încoace și încolo pentru a satisface nevoile celor prezenți.

Cu logica noastră umană, am spune că musafirii au fost cei care s-au bucurat de prestigiu în camera aceea. Dar Isus S-a identificat cu acele nebagate în seamă ajutoare, angajate ca să-i servească pe alții

și apoi să mănânce într-un colț obscur al camerei din spate. Isus S-a identificat întotdeauna cu cei smeriți și El ne cheamă să avem același gen de atitudine.

Când devenim smeriți și neînsemnați, noi nu ne pierdem poziția. Dimpotrivă, poziția noastră este asigurată prin slujirea smerită. Isus a fost întotdeauna Dumnezeu atotputernic, dar El S-a aplecat, de asemenea, ca să-l slujească pe om. Dumnezeu este Domnul nostru, dar El este și Slujitorul nostru.

Când Isus a spus că cel mai mare este slujitorul tuturor (Marcu 9,35), El ne-a arătat o imagine a lui Dumnezeu Însuși. Isus știa că adevărata măreție vine întotdeauna împreună cu slujirea umilă, pentru că El cunoștea căile lui Dumnezeu.

Acum privește la tine...

Ca membru al bisericii, ești dintre cei care slujesc sau dintre cei care așteaptă să fie slujiți?

Ca părinte, ești dintre cei care își fac timp pentru copiii lor, răspunzând nevoilor lor, sau dintre cei care se mulțumesc să se asigure că „au tot ce le trebuie”?

Ca șef, ești dintre cei care se implică în viața subalternilor sau te mulțumești doar să le plătești salariile?

Ca pastor, mai ai timp să te implici în organizarea unei tabere de tineret, a unei întâlniri cu „veteranii” sau ai destule predici de făcut și asta îți răpește tot timpul?

Da, este destul de greu să trăiești așa cum a trăit Isus, și să devii mare în felul Lui!

Semnul mării nu se vede din numărul de oameni care te servesc pe tine, ci din numărul de oameni pe care îi servești tu. Lumea nu are nevoie de oameni care încearcă să apuce sau să păstreze o poziție înaltă; ea are nevoie de oameni care să slujească. Câți oameni din bisericile noastre, din societatea noastră sau din guvernul nostru au cu adevărat dorința să-i servească pe alții? Pe ce bază iau ei deciziile – ce va fi de folos pentru majoritatea oamenilor sau ce le va aduce lor mai mulți bani sau o poziție mai înaltă?

Isus a spus: „Eu sunt în mijlocul vostru ca cel ce slujește”. Câți dintre mai marii zilei pot spune asta? Câți dintre noi putem spune lucrul acesta despre noi înșine?

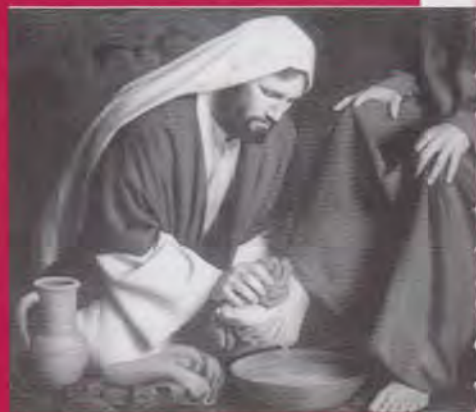
D. L. Moody avea un motto: „Fii smerit, căci altfel te vei poticni”. Umilința i-a ferit pe mulți de greșeli. Părtașia încingerii cu ștergarul este esența trăirii creștine. Este

calea spre demnitatea regală, piatra pe care se pășește spre adevărata mărirea, cărarea spre gloria eternă. Poate că ar trebui ca în fiecare zi să ne ridicăm și să căutăm un ștergar și „picioare murdare”. Prin slujire devenim mari.

Mărirea omului este măsurată în ultimă analiză prin slujirea sa umilă.

În marea înțelepciune, îndurare și dreptate a lui Dumnezeu, pentru toți aceia care Îl slujesc pe El cu credințioasă, această slujire umilă este răsplătită la final.

Rugăciunea noastră pentru anul acesta să fie: *Părinte, ajută-ne să dorim mai mult să slujim decât să fim slujiți, să dorim mai mult să iubim decât să fim iubiți, să dorim mai mult să iertăm decât să fim iertați și să urmărim acel fel de „mărire” pe care L-ai trăit Tu. Amin.* ■



Licinius Chiriac,
pastor, Comunitatea
Buhuși, Conferința
Moldova



CARTEA ANULUI 2007



1,8 lei

ediție specială

Cuprinde capitolele cele mai semnificative și cu caracter general din *Divina vindecare*.

complet color

Este o carte care poate fi oferită unui prieten, unui vecin sau unui cunoscut.

pentru fiecare

În ea se găsesc lecții de viațuire sănătoasă și fericită, luate chiar din învățăturile prețioase ale Marelui Medic.

SECRETELE FERICIRII ȘI ALE SĂNĂTĂȚII



Între predestinație și preștiință

ȘTEFAN RADU

Două atribute majore ale viului Dumnezeu, care Îl deosebesc de dumnezeii falși, sunt în mod frecvent amintite în Sfânta Scriptură, mai ales în cărțile Psalmii, Isaia și Ieremia, și anume: (1) puterea Sa creatoare și (2) preștiința Sa. Iată astfel de texte: „Căci toți dumnezeii popoarelor sunt niște idoli, dar Domnul a făcut cerurile” (Ps. 96,5). „Așa să le vorbiți: ‘Dumnezeii care n-au făcut nici cerurile, nici pământul, vor pieri de pe pământ și de sub ceruri. Dar El a făcut pământul prin puterea Lui, a întemeiat lumea prin înțelepciunea Lui, a întins cerurile prin priceperea Lui’” (Ier. 10,11.12).

„Aduceți-vă aminte de cele petrecute în vremurile străbune, căci Eu sunt Dumnezeu, și nu este altul, Eu sunt Dumnezeu, și nu este nici unul ca Mine. Eu am vestit de la început ce are să se întâmple și cu mult înainte ce nu este încă împlinit. Eu zic: ‘Hotărârile Mele vor rămâne în picioare, și Îmi voi aduce la îndeplinire toată voia Mea’” (Is. 46,9.10).

Adresându-se israeliților în memorabila Zi a Cincizecimii, apostolul Pavel a spus: „Bărbați israeliți, ascultați cuvintele acestea! Pe Isus din Nazaret, Om adevărat de Dumnezeu înaintea voastră prin minunile, semnele și lucrările pline de putere, pe care le-a făcut Dumnezeu, prin El, în mijlocul vostru, după cum bine știți,

pe Omul acesta, dat în mâinile voastre după sfatul hotărât și după știința mai dinainte a lui Dumnezeu, voi L-ați răstignit, și L-ați omorât prin mâna celor fărădelege" (Fapte 2,22.23). Nu a existat nicio altă cale de mântuire a păcătoșilor, în afară de moartea înlocuitoare a Fiului lui Dumnezeu intrupat: „În nimeni altul nu este mântuire, căci nu este sub cer niciun alt nume dat oamenilor, în care trebuie să fim mântuiți" (Fapte 4,12). „În El avem răscumpărarea, prin sângele Lui, iertarea păcatelor, după bogățiile harului Său" (Efes. 1,7). „Pentru că nici Fiul omului n-a venit să I se slujească, ci El să slujească și să-Și dea viața ca răscumpărare pentru mulți" (Mat. 20,28).

Suferințele și moartea lui Isus au fost anticipate

A fost oare Domnul nostru Isus Hristos victima unui atac terorist, ca în cazul omului care se cobora din Ierusalim la Ierihon și care a căzut în mâinile tâlharilor? Nicidecum! Individul acela era într-o călătorie când, pe neașteptate, tâlharii s-au aruncat asupra lui, l-au jefuit de tot ce avea cu el și l-au lăsat aproape mort. Cazul Domnului Isus a fost cu totul diferit. El le-a spus ucenicilor Săi în repetate rânduri că va suferi și că va fi răstignit, iar apoi va învia.

Inspirați de Duhul lui Dumnezeu, profeții Vechiului Testament au văzut în viitor și au descris cu anticipație suferințele și moartea Fiului lui Dumnezeu. Ne întrebăm însă dacă Dumnezeu a predestinat toate aceste lucruri. Ne referim la batjocuri, la scuipare, insulte, biciuire, ba chiar la răstignire. Trebuia să fie Hristos bătut în cuie pe o cruce de lemn, ca singurul mod de a muri pentru păcătoși? Am fi fost noi oare pierduți, dacă una dintre aceste forme de maltratare nu ar fi fost practică asupra Domnului Isus? Chiar au fost unii indivizi preselectați și programați de Dumnezeu ca să-L chinuiască pe Fiul Său, așa cum citim în cele patru Evanghelii că au făcut-o?

„Iată că ne suim la Ierusalim, și tot ce a fost scris prin proroci despre Fiul omului se va împlini. Căci va fi dat în mâna neamurilor, Îl vor batjocori, Îl vor ocări, Îl vor scuipa și, după ce-L vor bate cu năde, Îl vor omori, dar a treia zi va învia.” (Luca 18,31-33)

Ar fi putut Domnul Isus să evite crucea?

Evangelistul Lyle Albrecht, într-o conferință ținută în Statele Unite, în urmă cu câțiva ani, a spus că trebuie să distingem între oferirea de către Fiul lui Dumnezeu a vieții Sale – ca sacrificiu pentru mântuirea noastră – și crima comisă la Golgota de cei ce L-au răstignit. Așa cum acel evanghelist a spus în mod corect, noi suntem mântuiți prin sacrificiul de Sine al lui Hristos, și nu prin crima odioasă săvârșită împotriva Lui. Ar fi putut Domnul Isus să evite crucea? Bineînțeles că ar fi putut. Înainte de orice, El ar fi putut refuza să vină aici pe pământ, căci, de fapt, sacrificiul Său pentru mântuirea noastră a fost voluntar. La întrebarea, „Pe cine să trimit, și cine va merge pentru Noi?”, Fiul lui Dumnezeu a răspuns: „Iată-Mă, trimite-Mă!” (Isaia 6,8). În mod deslușit, când era deja în trup omenesc, Hristos a zis: „Tatăl Mă iubește, pentru că Îmi dau viața, ca iarăși s-o iau. Nimeni nu Mi-o ia cu sila, ci o dau Eu de la Mine. Am putere s-o dau, și am putere s-o iau iarăși; aceasta este porunca pe care am primit-o de la Tatăl Meu” (Ioan 10,17.18). Care poruncă? Ar suna cam așa: „Mergi pe pământ așa cum ai ales. Acolo Tu Te hotărăști să mergi mai departe sau nu, să-Ți dai viața pentru păcătoși sau nu. Dacă vei considera necesar să-Ți întrerupi misiunea și să Te întorci în cer, ai dreptul suveran de a face acest lucru”. Fiul lui Dumnezeu nu a făcut însă această întoarcere prematură, ci a mers înainte, până la „moarte de cruce” (Filip. 2,8). „Tatăl Mă iubește, pentru că Îmi dau viața, ca iarăși s-o iau” vrea să spună: M-a iubit întotdeauna, însă, după această jertfă de Sine, benevolă, iubirea Sa față de Mine s-a amplificat

enorm, pentru că El vă iubește pe voi atât de mult, încât a vrut să vă vadă mântuiți cu orice preț.

Un citat din cartea *Hristos, Lumina lumii*, scrisă de Ellen White, confirmă acest gând: „Întorcându-Se, Isus S-a retras din nou și a căzut în prosternare, copleșit de oroarea unui întuneric dens. Fiecare omenească a Fiului lui Dumnezeu tremura în ceasul acela al încercării. Acum El nu Se ruga pentru ucenicii Săi, ca astfel credința lor să nu slăbească, ci pentru însuși sufletul Său încercat și agonizat. Teribilul moment sosise – acel moment care avea să decidă destinul omenirii. Soarta întregii lumi atârna în balanță. Până și acum, Hristos putea refuza să bea paharul rânduit omului vinovat. Nu era încă prea târziu. El ar fi putut să-Și ștergă sudoarea de sânge de pe frunte, și să-l lase pe om să piară în nelegiuirea lui. Ar fi putut zice: 'Călcătorul de Lege să-și primească pedeapsa pentru păcatul său, iar Eu Mă voi întoarce la Tatăl Meu'. Va bea Fiul lui Dumnezeu paharul amar al umilinței și al agoniei? Va suferi Cel nevinovat consecințele blestemului păcatului, pentru a-l salva pe cel vinovat? Tremurând cad cuvintele de pe buzele palide ale lui Isus, 'O, Tatăl Meu, dacă paharul acesta nu poate trece de la Mine, fără să-l beau, făcă-se voia Tă'. De trei ori a rostit El acea rugăciune. De trei ori firea umană s-a dat înapoi cu groază de la sacrificiul acesta final, hotărâtor. Dar acum, istoria rasei umane se perindă pe dinaintea Răscumpărătorului lumii. El vede că aceia care au călcat Legea, dacă sunt lăsați în voia soartei, trebuie să piară. Vede neajutorarea omului. Vede puterea păcatului. Vaietele și plânsetele unei lumi osândite se ridică înaintea Lui. El contemplă sfârșitul ei inevitabil, și hotărârea este luată. Îl va salva pe om cu orice preț pe care

ar trebui să-l plătească. El acceptă să primească botezul de sânge, pentru ca, prin El, milioane de indivizi pierduți să poată obține viața veșnică. El a părăsit curțile cerului, unde totul e puritate, fericire și slavă, pentru a salva unica oaiie pierdută, unica lume care a căzut prin nelegiuire. Și nu Se va da înapoi de la misiunea Sa. El va deveni jertfa de mântuire pentru o lume care a ales să păcătuiască. Rugăciunea Sa respiră acum numai supunere: "Dacă nu se poate să se îndepărteze de la Mine paharul acesta, fără să-l beau, facă-se voia Ta!" (ed. 2002, p. 643).

Ucis de povara păcatelor întregii omeniri

Moartea lui Isus s-a produs surprinzător de repede pentru oamenii din jurul Său: „Pilatus a mirat că murise așa de curând; a chemat pe sutas și l-a întrebat dacă a murit demult” (Marcu 15,44). Ce a precipitat moartea lui Hristos, înainte de aceea a tâlharilor care fuseseră crucificați împreună cu El? Cauza morții Sale a fost mai mult decât fizică, L-au ucis păcatele întregii omeniri din întreaga istorie a acestei planete. Iată ce a scris apostolul Petru în această privință: „El a purtat păcatele noastre în trupul Său, pe lemn” (1 Petru 2,24). De fapt, cu multe secole înainte de Petru, profetul Isaia spusese același lucru: „Dar El

era străpuns pentru păcatele noastre, zdrobit pentru fărădelegile noastre. Pedepsa care ne dă pacea a căzut peste El, și prin rănilor Lui suntem tămăduiți. . . . El a fost luat prin apăsare și judecată; dar cine din cei de pe vremea Lui a crezut că El fusese șters de pe pământul celor vii și lovit de moarte pentru păcatele poporului Meu?” (Is. 53,5.8). Cauza exactă a morții Domnului Isus Hristos a fost identificată de David în Psalmul 69,20: „Ocară Îmi rupe inima.”

Dacă nimeni nu s-ar fi atins de trupul Domnului nostru Isus Hristos, povara păcatelor întregii lumi și îngrozitorul gând al eternei separări de Tatăl Său L-ar fi ucis oricum, pentru că, așa cum a arătat psalmistul David, Mântuitorul a murit de inimă sfâșiată. Nici o acțiune omenească nu a fost necesară pentru a produce moartea Lui, altfel, toți participanții la maltratarea și răstignirea Sa ar merita o mare răsplată, pentru că au contribuit la înfăptuirea Planului de Mântuire. Dar iată ce a zis Domnul Isus către Pilatus: „Cine Mă dă în mâinile Tale are un mai mare păcat” (Ioan 19,11). Prin refuzul de a se pocăi de acel păcat, ei rămân vinovați și vor suporta consecințe eterne (Apoc. 1,7).

Oferta divină de mântuire

Bine, bine, se va zice, dar nu a declarat Hristos Însuși că trebuie să se

împlinească Scripturile, „care zic că așa trebuie să se întâmple”? (Mat. 26,54). Cred că adevărul teologic pe care-l urmărim aici trebuie exprimat astfel: **Întreaga maltratare a lui Hristos de către oameni a fost văzută de Dumnezeu înainte de a avea loc, dar nu a fost decisă de El. Nicio ființă omenească nu a fost programată să acționeze împotriva Fiului lui Dumnezeu, ci aceasta a fost propria lor alegere. Acele Scripturi au fost scrise pentru că indivizii respectivi aveau să acționeze în felul acela, nu pentru că așa era necesar; ei au procedat așa nu pentru că Scripturile i-au predestinat să o facă, ci, din contra, Scripturile au înregistrat cu anticipație acțiunile lor criminale. Nu previziunea a fost cauza faptelor criminale ale contemporanilor lui Isus, ci viceversa, iar dacă acele fapte nu ar fi existat, Scripturile nu ar fi avut ce să prezică.**

Nicio ființă omenească nu a fost vreodată ursită să facă un rău. E libertatea fiecărui individ să facă răul sau nu, iar consecințele nu vor lipsi. Dacă toți descendenții lui Adam ar fi acceptat oferta divină de mântuire, toți păcătoșii ar fi fost mântuiți. Isus tot ar fi venit și ar fi murit pentru ei, dar fără contribuție omenească, alta decât păcatele lor în general, sfâșindu-I inima. „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică” (Ioan 3,16). Lyle Albrecht a spus: „Domnul Isus S-a putut înfățișa la templu în momentul când mielul de Paște urma să fie jertfit, ar fi strigat: 'S-a sfârșit!' și, zdrobit de fărădelegile noastre, și-ar fi dat duhul, fără intervenția vreunei ființe omenești.” ■



Ștefan Radu,
pastor, SUA



Misiune într-o altă lume



Acest articol este scris de o persoană adventistă, care a lucrat ca misionar în China. Din motive de siguranță nu putem oferi numele persoanei și nici mai multe detalii cu privire la această lucrare. De asemenea, pentru protejarea persoanelor menționate, numele lor au fost schimbate.

China a fost dintotdeauna o țară închisă creștinismului. Conducerea ei, fie împărat (îmbracat în veșnica sa haină galbenă – simbol al puterii și al prosperității), fie partid, a căutat în permanență să mențină controlul asupra numeroasei populații, prin impunerea forțată a anumitor sisteme de gândire. Budistă de milenii, devenită atee în ultimele decenii, China este una dintre țările în care legea este drastică în privința prozelitismului religios. Dar Dumnezeu face minuni când suflete prețioase doresc să-L cunoască. Pentru a putea prezenta adevărul lui Dumnezeu, am pus la dispoziție locuințele noastre, în care studiem. Responsabilitățile pe care le primim sunt frumoase și aduc multă împlinire. Unii dintre participanți sunt mișcați de Cuvântul lui Dumnezeu, revin și după un timp decid să se boteze. Alții aleg să nu revină, din lipsă de timp sau de interes, ori din alte motive.

Un lucru la care m-am acomodat greu a fost aglomerația. Milioane de oameni, biciclete, autobuze, mașini, motorete, triciclete, sunt porția zilnică

de stres. În aceste circumstanțe de trai, studiul și rugăciunea de dimineață sunt unicul mod de a trece prin datoriile zilnice cu răbdare.

Peisajul urban este dominat de restaurante la tot pasul, fie închise, fie în aer liber, cu prețuri mai mult decât accesibile, iar din loc în loc, ai posibilitatea de a intra într-unul din studiourile foto, unde profesionalismul artei chinezești este remarcabil. Străzile sunt presărate cu magazine, prea mici sau prea aglomerate pentru a ține marfa înăuntru, motiv pentru care, uneori, ocupă și jumătate din trotuar. Un covor roșu la intrarea magazinului este semn de bun venit, iar numeroasele decorații specifice, ce împodobesc magazinele, sunt o încântare. Ori de câte ori am ocazia, admir bogata artă chinezească. Roșul este culoarea predominantă și simbol al norocului pentru chinezi. În timpul festivalului de primăvară (care marchează începutul Anului Nou chinezesc), fiecare familie așază fâșii de pânză roșie în jurul ușii (izbitor de asemănător cu serviciul israelit înainte de ieșirea din Egipt), pentru a avea noroc și ocrotire în anul respectiv. Când directorul școlii a întrebat un

ghid turistic în ce perioadă a început să fie practicat acest obicei, i s-a dat ca reper aproximativ anul 1400 î.e.n. (Eliberarea Israelului din robie s-a petrecut în anul 1450 î.e.n.). Sigur, nu mulți chinezi cunosc aceste date.

Sunt multe lucruri pe care le-am aflat și pe care le găsesc interesante, în special în ceea ce privește religia. Este trist cum răspândirea unor idei și obiceiuri – ritualuri și ceremonii – care ar fi trebuit să fie o lumină pentru toate popoarele a degenerat în practici care nu mai au niciun sâmbure de conștiință a viului Dumnezeu. Am vizitat munți pe care sunt situate temple budiste. Sunt încă oameni care aduc ofrande și se închină zeilor, dar a fost o mare surpriză pentru mine să descopăr gândirea chinezului vizavi de budism și daoism. Conștiința acestor religii, menite de-a lungul mileniilor să păstreze sceptrul în mâna împăraților, este vagă și mult mai puțin căutată decât gândim noi, cei din vest (cum ne numesc chinezii). Pentru budiștii consacrați, a muri în timpul pelerinajului este o mare fericire, în timp ce moartea unui alt membru în aceleași circumstanțe este considerată un sacrificiu de mare preț într-o religie în care suferința și tortura fizică și psihică au un rol esențial în destinul omului, probabil greu sau

imposibil de înțeles pentru cei din alte religii. Dar aceasta este atitudinea budistului consacrat. Majoritatea chinezilor găsesc absurdă ideea de a crede în orice Entitate Superioară, zei sau Dumnezeu. Ateismul, marcă a comunismului ce guvernează China de câteva zeci de ani, este deja adânc înrădăcinat în mentalitatea oamenilor, mai ales în zonele urbane. Mulți, foarte mulți oameni nu cred în nimic; sunt budiști prin naștere, așa cum europenii și nord-americii sunt creștini prin naștere, dar nu există nici un crez și nici o practică în viața de zi cu zi (sau dacă există, este din obișnuință, nu din credință). Mulți neagă fațiș orice credință și ridică mândri drapelul „științei darwiniste”. (Sigur, dacă discuția permite, se va observa că întotdeauna rămân fără răspunsuri la întrebările esențiale; din păcate, unii oameni aleg să se mulțumescă a trăi fără răspunsurile oferite de Dumnezeu).

China este într-o continuă schimbare. Dacă acum câteva zeci de ani străinul era văzut ca un devil (demon) și puținii care reușeau să pătrundă în China erau priviți cu suspiciune și aversiune, adesea evitați sau chiar tratați în mod brutal, în prezent mentalitatea vestică este din ce în ce mai mult acceptată, chiar apreciată și înșușită.

Un fapt care merită menționat – limba engleză se predă încă de la grădiniță, iar o școală are mai multă prestanță, dacă angajează vorbitori străini de engleză, lucru care arată destul de clar intenția guvernului de a consolida relațiile internaționale (în special economice, bineînțeles). Totuși, odată ce se înmulțesc tangențele cu străinii, influențele nu pot fi ușor stăvilit.

Din nefericire însă, cu toate schimbările care se produc, am avut de curând un eșec neașteptat care ne-a întristat. După câteva căutări, am reușit să luăm legătura cu liderii unui centru de copii cu probleme fizice și psihice. Informații despre orfeline și alte centre de copii sunt secrete de stat și, în afară de acest centru, nu am

putut afla nimic mai mult, deși știam și chiar ni s-a spus că sunt mai multe astfel de instituții. Cred că vă imaginați că motivele pentru care sunt ținute în secret față de străini nu sunt chiar fericite. Așadar, voiam să îi vizităm pe copii, să ne jucăm cu ei și să le oferim mici cadouri. Liderul centrului a fost bucuros de inițiativă. Păcat că ne-a mai trebuit o aprobare de la rangul superior – pe care nu am obținut-o. Cum spuneam, unele lucruri sunt de neînțeles sau de neacceptat pentru noi, dar ce putem face?

Există o singură Biserică Adventistă publică în orașul acesta, dar sunt alți adventiști care se adună în locuințe particulare. Mulți lideri religioși chinezi au trecut prin experiența închisorii. În regimul nostru de creștini „periculoși” pentru guvernul chinez, ni s-a permis în cele din urmă să mergem la biserica publică, însă nu putem participa la serviciile care se desfășoară în limba chineză, de aceea ne strângem separat și fiecare Sabat este o binecuvântare. Orice cuvântare religioasă publică rostită de un străin (inclusiv în Biserica publică Adventistă), orice aluzie este chiar suspicioasă și poate ridica multe probleme, așa că acestea rămân deoparte, în timp ce casele noastre sunt mereu deschise Evangheliei.

Ani de-a rândul, Da Shan a încercat să cunoască mai multe despre zei și dumnezei, a căutat să înțeleagă rostul vieții în budism și studia cu un mentor daoist când a citit în ziar un interviu cu un misionar din echipa noastră (sigur, ziarul chinezesc îl prezenta sub alt aspect pe străinul menționat). Da Shan a sunat la redacția ziarului, a cerut numărul de telefon al interviuatului și a luat legătura cu persoana respectivă, întrebând dacă este un predicator sau învățător al Bibliei. În prezent, Da Shan este creștin și și-a dedicat viața lucrării lui Dumnezeu. Jian Ping, profesor de drept (și, cel mai probabil, membru de partid) a fost condus de Dumnezeu să cunoască un membru al echipei de acolo și, cu

mare surprindere, am aflat că studiază singur Biblia, de câțiva ani, timp în care a acumulat deja multe cunoștințe. Acum încearcă să înțeleagă lucruri care îi sunt neclare și să cunoască mai mult. Un grup de africani, în căutare de lucru în China, a fost convertit la AZȘ prin studierea limbii engleze cu manualul numit Biblia! Un prieten filipinez, catolic credincios, participă uneori la întâlnirile noastre și învață împreună cu noi. Zhang este profesoara de engleză. Zhang a venit acum o lună de zile la una dintre întâlnirile noastre, pentru a exersa engleza. De prima dată a fost impresionată de tot ce a auzit. A venit la biserică vineri, apoi a venit și sâmbătă și continuă să participe și să fie interesată de subiectele prezentate. Yi Guo este o femeie altruistă și plină de viață, care vine la întâlniri. Îi este greu să înțeleagă și să accepte relațiile creștine cu privire la Creațiune, de aceea nu crede încă în existența lui Dumnezeu. Îmi este dragă și mă bucur enorm că revine mereu. Yao Hui s-a botezat vara aceasta. A început să vină la întâlniri acum doi ani și obișnuia să râdă de „poveștile” prezentate, care i se păreau incredibile. Acum predică în Sabat la fiecare două săptămâni. Xiao Hua l-a acceptat pe Dumnezeu iarna trecută, dar încă nu s-a botezat, însă vine cu drag la întâlniri ori de câte ori nu este plecată la Beijing cu afaceri. Fiecare caz este special – și sunt multe. Prietenii pe care îi am aici îmi sunt foarte dragi. Îi găsesc întotdeauna gata să mă înțeleagă și să mă ajute, apreciind Cuvântul lui Dumnezeu la rangul ce i se cuvine și luptând cu credință împotriva ispitelor zilnice cu care Satana își duce războiul. Studiem împreună și învățăm dragostea și răbdarea. Personajele și poveștile biblice sunt mereu pline de învățături pentru viața de aici și pentru viața veșnică. Mi-au devenit prețioși acești prieteni, dar încă mult mai prețioși pentru Dumnezeu.

Multe mulțumiri părinților mei și întregii familii, care au înțeles și au sprijinit decizia mea. ■



Salut cu toată dragostea întreaga frățietate adventă și nu numai, pentru că sigur vor fi și alți cititori care vor citi aceste rânduri. Doresc ca bunul Dumnezeu să întărească credința noastră, a tuturor, prin experiențele care ni le oferă personal, dar și prin experiențele fraților noștri dragi, care le-au trăit și le-au înfruntat cu mult curaj și credință. Cuvântul Scripturii a fost și este o sursă permanentă de încurajare pentru a merge oriunde ne cheamă Domnul în a mărturisi minunea mântuirii și a salvării omului, oferită de Dumnezeu prin jertfa de pe Golgota. În capitolul 17,7.8, profetul Ieremia spune: „Binecuvântat să fie omul care se încrede în Domnul și a cărui nădejde este Domnul! Căci el este ca un pom sădit lângă ape, care-și întinde rădăcinile spre râu; nu se teme de căldură când vine și frunzișul lui rămâne verde; în anul secetei nu se teme și nu încetează să aducă roadă”.

Am simțit îndemnul de a relata o experiență trăită cu mulți ani în urmă de către bunicul soției mele, Vasile Gurzu, care a împlinit venerabila vârstă de 99 de ani, în ianuarie 2007. Este o experiență deosebită, trăită cu multă credință și înfruntată cu mult curaj. Aș dori să vedem din această experiență prețul care era pus pe credință în vremea aceea și încrederea puternică în făgăduințele lui Dumnezeu, oricât ar costa acest lucru. Experiența lui cu Dumnezeu a început pe când avea 26 de ani. Era căsătorit și învăța meseria de cizmar de la un unchi al său, Ieremia Gurzu care cunoștea adevărul. De multe ori, auzind apelurile unchiului său de a-și schimba viața, era stânjenit și se simțea mustat, pentru că îi plăcea viața lumii. Dar Dumnezeu a știut să aibă răbdare cu el, a lucrat la

inima lui și, prin anii 1935-1936, s-a decis să-și predea viața Domnului, împreună cu întreaga familie. În anii care aveau să vină, prin schimbările politice din țară, credincioșii care nu făceau parte din cultul ortodox aveau să sufere consecințe neplăcute. Nu numai o singură dată a fost vizitat de preotul ortodox împreună cu alaiul sau făcând presiuni asupra lor pentru a declara și a semna trecerea la cultul ortodox. Înăsprirea tratamentului s-a făcut simțită după 1942. A fost chemat de multe ori la Curtea Marțială de la Cernăuți pentru a declara aderarea întregii sale familii la noua lui credință. I se oferea timp de gândire câte 2-3 luni, după care era chemat iarăși. La repetatele refuzuri a fost arestat pe data de 25 august 1943 și condamnat la muncă silnică și confiscarea averii pentru participarea la o organizație religioasă interzisă. A fost dus la închisoarea din Craiova și, împreună cu el, a împărțășit aceeași soartă și un alt consătean și frate de credință, Vasile Azamfire. După un an de zile, pe data de 24 august 1944, au fost eliberați. Lipsiți de mijloace, au pornit pe jos de la Craiova spre casă, undeva în județul Botoșani. Călătoria lor pe jos nu a fost de durată, pentru că, întâlnind un convoi de prizonieri arestați de soldații ruși, au fost arestați din nou și duși cu toții undeva în Rusia, într-un lagăr, pe lângă Kiev. Aici, la aproape două luni după ce au ajuns, într-o zi de Sabat au fost chemați să meargă la muncă cu ceilalți prizonieri. La refuzul lor, fr. Azamfire i s-a ordonat să iasă din pluton și să facă câțiva pași în față, moment în care un soldat a tras și l-a împușcat, din spate, mortal. În acel moment, după cum povestește bunicul, a făcut și el un pas înainte, dar o mână l-a

tras înapoi, în rânduri. A fost teribil, l-a plăns pe fratele și pe prietenul său și i s-a permis să-l îngroape acolo, rugându-l pe Dumnezeu ca acesta să fie o mărturie pentru toți cei care erau de față. Anii următori nu au fost ușori, dar încrederea în făgăduința lui Dumnezeu, legătura sa cu Cerul, prin rugăciune, l-au ajutat să ajungă ziua eliberării după aproape patru ani, pe 25 aprilie 1948. Aceste condamnări sunt documentate de acte. Ceea ce vreau să scot în evidență este călăuzirea lui Dumnezeu în situații extreme pentru copiii Săi, care a îngăduit ca astăzi să fie o mărturie vie pentru noi în a înțelege ce înseamnă să fii un martor credincios și hotărât pentru Dumnezeu. Spuneam, la început, că astăzi a ajuns la această venerabilă vârstă doar prin harul lui Dumnezeu. Cu prietenul și fr. Azamfire a devenit cuscru, căsătorindu-li-se copiii. Astăzi are bucuria să-și vadă toți copiii alături de Domnul, cinci fete și doi băieți, care, la rândul lor, i-au dăruit 22 de nepoți și 38 de strănepoți, iar o strănepoată i-a adus și a patra generație o strănepoată. Lăudat să fie Domnul pentru minunile Lui. Din aceste 66 de suflete sunt doar câteva care s-au separat de butucul viței nobile care-și are rădăcinile în credința în Dumnezeu. Cu siguranță, spunea el, că și ei vor dori ca să se reimplanteze în vița nobilă a Cerului cât mai repede. Domnul să întărească credința noastră în vremuri ca acestea și să nu uităm experiențele înaintașilor noștri, ci să fie o sursă de încurajare și de încredere în făgăduințele lui Dumnezeu că El va fi alături de noi, indiferent prin ce încercări am trece. ■

Abel Dănilă, membru al Bisericii Adventiste Române din Roma

Stimați cititori, vă încurajăm să ne împărtășiți sugestiile și reacțiile dumneavoastră la articolele publicate, precum și preferințele pentru anumite subiecte sau abordarea unor probleme pe care le considerați importante.

De asemenea, primim cu plăcere **experiențe personale cu Dumnezeu**, articole nesolicitate, informații și inițiative din viața comunităților. Toate acestea le puteți trimite pe adresa:

Curierul Adventist, str. Labirint nr.116, București; e-mail: curierul@adventist.ro

Decedat la granițele Împărăției cerurilor

„S-au oprit înainte de țara făgăduinței...”
(Geneza 11,32.33)

LAURENȚIU GHERGHE

1. „Și Terah a murit în Haran”

Un necrolog extrem de scurt, care ne invită la o serioasă meditație la viața lui Terah, tatăl lui Avraam. Acesta se afla pe drum spre Canaan, împreună cu familia sa, însă nu a mai ajuns niciodată acolo. A ajuns foarte aproape de țara binecuvântată și atât de dorită, dar nu a intrat în ea. Moartea l-a surprins mai înainte ca el să poată ajunge în țara făgăduinței.

2. „S-au oprit înainte de țara făgăduinței...”

Este tragic și trist să te oprești cu numai câțiva pași sau kilometri, câteva secunde, ore sau zile, înainte de împlinirea speranței așteptate o viață de credință. Consternarea trezită de un astfel de gând așterne la picioarele laodiceanului actual o întrebare cutremurătoare: *„Cât de departe poate merge cineva spre țara Canaanului ceresc și totuși, la fel ca Terah, să moară în Haran?”*

Soția lui Lot a plecat din Sodoma, a parcurs o distanță apreciabilă, însă nu a mai ajuns niciodată la locul de scăpare. „Aduceți-vă aminte de nevasta lui Lot...” (Luca 17,32). De asemenea, doar o rămășiță din cei plecați din Egipt, prin intervențiile lui Dumnezeu, au ajuns în Canaanul pământesc. Poporul lui Dumnezeu din zilele noastre se află într-o primejdie asemănătoare. *Dacă lucrurile nu ar sta așa, de ce Dumnezeu ne dă totuși un avertisment atât de strict și de actual?*

„Și aceste lucruri s-au întâmplat, ca să ne slujească nouă drept pilde, ca să nu poftim după lucruri rele, cum au poftit ei. Aceste lucruri li s-au întâmplat, ca să ne slujească drept pilde și au fost scrise pentru învățătura noastră, peste care au venit sfârșiturile veacurilor” (1 Cor. 10,6.11).

Avertizarea lui Dumnezeu indică o stare de superficialitate din partea poporului lui Dumnezeu și uneori neputința unora de a se ridica la așteptările lui Dumnezeu. Este posibil să avem o formă de evlavie și

totuși să rămânem ani de zile la aceeași piatră kilometrică, în drumul către cer. Starea de indolență și de somnolență dublează, cu fiecare zi petrecută în același loc, pericolul de a muri spiritual, poate la numai câțiva pași de hotarele țării făgăduinței. Ne vor responsabiliza cândva apelurile și avertizările lui Dumnezeu? Cunoaștem adevăruri profetice, gustăm în fiecare zi din binecuvântările lui Dumnezeu, suntem un popor iluminat prin Scripturi. Iată motivații temeinice pentru avertizările lui Dumnezeu.

Copilăria creștinismului a trecut demult. Trăim maturitatea acestuia, iar Dumnezeu, în loc să coboare ștacheta așteptărilor Sale, le ridică pentru fiecare nouă generație. El zăbovește să vină, pentru că noi zăbovim pe drum.

Până când?

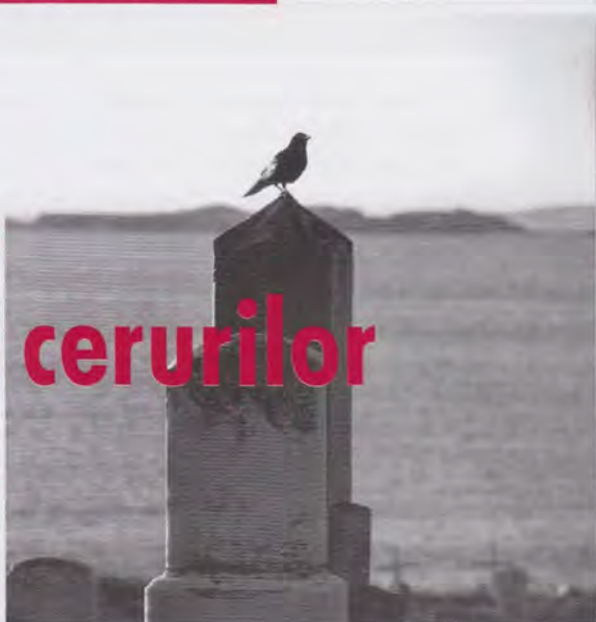
3. Pericole care opresc înaintarea poporului lui Dumnezeu către Canaan

a. Obişnuința cu păcatul

Ne-am obișnuit cu păcatul. Nu mai apare ca fiind perfid și nimicitor pentru viața spirituală. De multe ori, cochetăm cu el, socotindu-l pentru puțină vreme prieten sau aliat de nădejde. Până în ziua când ne întâlnim cu consecințele alegerii noastre. Și atunci ne întoarcem smeriți la Dumnezeu. Să nu uităm niciodată că „ochii lui Dumnezeu sunt așa de curați, încât nu pot să vadă răul și să privească nelegiuirea” (Hab. 1,13).

b. Îngrijorările vieții

Fiecare dintre noi am trăit sentimentul îngrijorării. Nu scriu ca și când nu aş fi trecut pe aici. Dar înțeleg că trăirea permanentă sau constantă într-o astfel de stare este planul lui Satana de a ne reține în înaintarea noastră spre casă. După cum spunea și Kay Kuzma în devoționalul de dimineață, din data de 14 ianuarie 2007, îngrijorările vieții sunt ca maimuțele. „Dă-le de mâncare și nu vor



pleca niciodată. Se țin de tine și vor să le dai atenție. Se înmulțesc, pun stăpânire pe viața ta". Așa că soluția este să-l lăsăm lui Dumnezeu îngrijorările, spre rezolvare, iar noi doar să ne îngrijim de cele trebuincioase traiului nostru vremelnice.

c. Lipsa de voință pentru a părăsi anumite păcate

Vrem să-i schimbăm pe oameni, să punem în aplicare chemarea lui Dumnezeu de a lucra pentru salvarea lor, dar de multe ori nu ne putem schimba noi. Schimbăm lucruri exterioare, cum ar fi mașinile, casele, hainele, mobila, din rațiuni temeinice și necesare. Ori sunt vechi, ori nu ne mai plac. Dar, când suntem chemați de Dumnezeu să schimbăm hainele mănjite de păcat cu hainele curate ale lui Isus Hristos, dăm înapoi. Este un preț mult prea mare pe care trebuie să-l plătim pentru a le avea. Să nu uităm niciodată de prețul plătit de Mântuitorul nostru pentru salvarea noastră. Este timpul să ne schimbăm hainele vechi, pentru că avem încă la dispoziție unele noi.

d. Lipsa plăcerii de a merge pe calea îngustă

Pionierii noștri vorbeau de calea îngustă și mergeau pe ea. Cu timpul, ea a devenit pentru unii o expresie învechită, vecină cu „așa a fost odată”. Privind cu încântare la noile străzi, inaugurate odată cu libertatea, am uitat de calea croită de Domnul Hristos. Și de multe ori ne-am aventurat cu entuziasm în tot felul de călătorii croite de „celălalt”. Sunt multe posibilități de a fugi departe de Dumnezeu pe aceste străzi. Diavolul va avea întotdeauna pentru toți, tineri sau bătrâni, noi construcții fascinante din care va lipsi mereu același El. Nu-i așa că am cam obosit de atâta alergat pe tot felul de străzi paralele? Frații mei și surorile mele, Isus ne așteaptă pe toți pe aceeași cale îngustă pe care a croit-o El. E o cale ce nu înșală, pentru că e calea mântuirii și a salvării.

e. Indiferență și superficialitate în felul nostru de a ne comporta

Pe zi ce trece, ne înstrăinăm unii de alții tot mai mult. Aproape în fiecare Sabat trec pe lângă noi frați și surori despre care nu știm nimic. Știm că sunt membri doar pentru că îi vedem pe la biserică. Îi tratăm cu superficialitate pe cei ce nu se ridică la pretențiile noastre sau la statutul nostru. Suntem indiferenți față de slujirea noastră în biserică, de multe ori așteptând ca alții să ne slujească și să se ostenească în lucrul Domnului. Suntem superficiali în cuvinte, atitudini, gânduri și fapte. În aceste zile, în care Domnul cere totul pentru El, ne închidem inima și slujirea în spatele unor porți ferecate de spiritul vremurilor pe care le trăim. Dumnezeu ne poate schimba și ne poate transforma indiferența și superficialitatea. Doar dacă vom dori!

Încheiere

Terah a murit în Haran. Scriptura și experiența arată că, atunci când intervine moartea, ea oprește totul în loc – toate planurile, speranțele, dorințele și posibilitățile noastre. Dar ceea ce este mai grav decât moartea fizică este moartea spirituală. Unii îngăduie chiar ca un singur păcat să le închidă porțile Împărăției cerurilor. Există deci pericolul ca unii dintre noi să ne oprim chiar înainte de Împărăția lui Dumnezeu, de Canaanul ceresc. Am fost membri ai familiei lui Dumnezeu, ne-am adus contribuția la activitățile bisericii, dar la sfârșitul călătoriei, putem eșua în întregime. Să pierdem țara făgăduinței! Și ceea ce poate fi cel mai dureros este că totul a fost numai din vina noastră.

A pierde țara făgăduinței la hotarele ei înseamnă că „ne-a mai lipsit un singur lucru”, că am păzit doar nouă porunci și am călcat una dintre ele, că nu am fost autentici, ci doar niște falsuri bine lucrate.

A pierde țara făgăduinței înseamnă:

Să fii aproape de Isus, dar nu cu Isus în cer!

Să fii aproape de cer, dar nu cu Isus în cer!

Să fii aproape de coroana cu stele, dar să nu o poți purta!

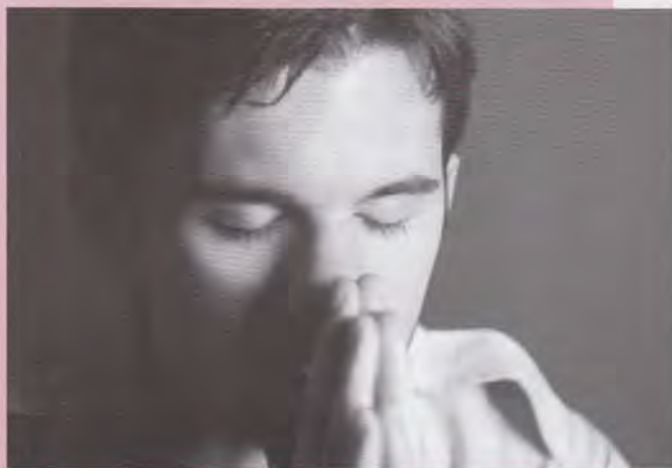
Să fii aproape de pomul vieții, dar nu lângă pomul vieții!

Să fii aproape de familia ta, pe pământ, dar nu cu familia în cer!

Să fii alături de membrii bisericii tale, Sabat de Sabat, dar să nu fii cu ei în cer!

Așază-te pe genunchi și vorbește cu
Dumnezeul salvării tale!

Există încă speranță! ■



*Laurențiu Gherge,
pastor,
Comunitatea Bacău,
Conferința Moldova*





Sebastian Târțărau

Brazi – o școală a misiunii

VALERIU PETRESCU

Am trecut de sute de ori prin Vama, o comună frumoasă din Bucovina, dar n-am visat niciodată că aici se va deschide prima școală pentru pregătirea misionarilor care să lucreze cu cele mai izolate și îndepărtate triburi ale lumii. Dar chiar așa s-a întâmplat. Duminică, 21 ianuarie 2007, școala și-a deschis porțile.

Istoria este lungă și ilustrează modul providențial în care Dumnezeu Își realizează planurile. Dar să încep cu începutul. Într-o zi, un tânăr profesor de istorie, nonconformist, a primit de la o elevă o Biblie. Curios și dornic să exploreze orice necunoscut, Sebastian Târțărau a descoperit că dincolo de ceea ce se vede, dincolo de oameni și de strădaniile lor, există un Dumnezeu care conduce totul. Așa a ajuns Sebastian student la Institutul Teologic Adventist.

Dar, după doi ani, a simțit din nou același neastâmpăr care nu l-a părăsit toată viața și a plecat tocmai în Africa de Sud, unde și-a terminat studiile și și-a început misiunea, mai întâi ca o aventură palpitantă în Kalahari, apoi în Statele Unite, în Canada și... până în cele mai îndepărtate colțuri ale pământului. Un om neastâmpărat acest Sebastian Târțărau!

Cu mult timp înainte ca Sebastian să fi primit acea Biblie, o familie se muta la Vama. Și ei oameni neastâmpărați – Minuța și Ghiță Istrate. Ei n-au plecat la capătul pământului, dar și-au lăsat mintea să iscodească modalități mereu noi de a trăi pentru Dumnezeu. E drept că au și avut un exemplu în părinții lor, care, și ei oameni neastâmpărați, au căutat mereu să facă ceva tot mai bun.

Cum s-a întâlnit Sebastian cu Minuța și Ghiță? În modul cel mai uman. Fiind consăteni, s-au înrudit. Sebastian s-a căsătorit cu o fată din familia celor doi. Viața i-a despărțit și Dumnezeu i-a probat în multe feluri. Minuța a fost vindecată în mod providențial de o boală necruțătoare. Sebastian a învățat să trăiască precum pe vremuri patriarhii, ca străin și (mai ales) călător. Până anul

trecut, când, după multe căutări și rugăciuni, au hotărât să facă la Brazi, în Vama, o școală pentru pregătirea tinerilor care doresc să ducă Evanghelia slujirii la cele mai îndepărtate triburi.

Într-un timp incredibil de scurt, cu eforturi supraomenești, pe terenul pitit pe o coastă a muntelui, teren care a așteptat preț de trei generații această utilizare, familia Istrate a ridicat o construcție care face cinste scopului căruia îi este dedicată. Modul cum s-a realizat această lucrare, sacrificiile făcute pentru ridicarea ei, credința nesăbuită investită în acest proiect mă fac să cred că Dumnezeu are pregătite nenumărate variante pentru îndeplinirea planurilor Sale.

Și a venit ziua sărbătorii. Și ce mai sărbătoare! Una a întregului popor din zonă și nu numai. Sâmbătă, 20 ianuarie, Casa de Cultură din Câmpulung Moldovenesc a fost luată cu asalt de peste 1.000 de oameni, adventiști și neadventiști, oameni obișnuiți și oficialități. Și mulți, mulți oaspeți – din Canada, Africa de Sud, Statele Unite, Israel, Spania, Australia, Italia, Germania, Franța, Belgia, Ucraina, Moldova și cine mai știe de unde.

A fost o zi binecuvântată. Cuvântul Evangheliei, prezentat de Shawn Boonstra, directorul televiziunii



adventiste *It Is Writen*, experiențele din misiunea la triburile vizitate, povestite de Sebastian Țărtărau, Dan Șerb, Paul Boeru, Gabriel Bardan – toți implicați în lucrarea *Pilgrim Society*, care gestionează misiunea la triburile neatinse de Evanghelie – cuvintele de apreciere și susținere rostite de Emilian Niculescu și Valeriu Petrescu din partea Uniunii, de Marius Munteanu din partea Conferinței Moldova, de Magyarosi Barna din partea ITA, cuvintele elogioase rostite de primării din Câmpulung Moldovenesc și Vama au umplut de entuziasm inimile participanților.

Și apoi muzica – multă, de bună calitate, inspiratoare și cântată cu entuziasm. Corul ITA, un grup al Liceului Teologic Adventist din București, corul comunității Botuș, îmbrăcat în costume populare specifice zonei, grupul coral de la Poieni Solca, cu glasurile lor perfect armonizate și transmițând o liniște cerească, grupul coral de la Cluj, formația de alămuri de la Moldovița, care păstrează peste generații aceeași muzică inspirată, Larisa Brașov și parcă nu s-ar mai sfârși amintirea celor care au umplut sufletele noastre, ale tuturor, cu dorul de cer unde se va cânta veșnic.

A fost apoi o masă de părtășie, unde toți cei peste 1.000 de participanți au simțit ce se poate face atunci când dragostea coboară de la vorbe la...bucate. Nu-mi pot imagina cât s-a muncit, pentru ca toți cei prezenți să se simtă ca în familie.

Duminică dimineața, pe o vreme special pregătită pentru un astfel

de eveniment, la Brazi, pe platoul din fața școlii, a început ceremonia de dedicare a școlii și a cursanților. A fost ceva nu numai emoționant, ci și inspirator. Am fost cuprins de emoție văzând cum, rând pe rând, se ridică drapelele țărilor implicate în această misiune: România, Canada... – 16 țări.

Apoi, cuvântul plin de patos al lui Shawn Boonstra, amintirile și mulțumirile la adresa lui Dumnezeu, prezentate de Sebastian, de Minuța și Ghiță, de pastorul pensionar Ioan Bidiuc – despre care familia Istrate mărturisea că îi este un tată – de directorul Departamentului Educație al Diviziunii Nord Americane... Bineînțeles multă muzică înălțătoare. Și, la sfârșit, rugăciunea de dedicare, rostită de unul dintre veteranii de la *It Is Writen*. După aceea, masa – una tradițional bucovineană, servită pentru cei peste trei sute de oameni prezenți, de surori îmbrăcate în costumele populare păstrate cu grijă pentru sărbători.

Un moment emoționant a fost cel în care i-am putut vedea alături pe doi dintre eroii acestei istorii, fostul profesor de istorie neastâmpărat, acum la fel de plin de curiozitatea de a cuprinde noi orizonturi și fosta

lui elevă, la rândul ei profesoară acum, la fel de liniștită și modestă, dar la fel de convingătoare. Dumnezeu are un loc pentru fiecare în planurile Sale. Cu siguranță că Dumnezeu are un loc în planurile Sale pentru fiecare dintre elevii



acestei prime serii de instruire de la Brazi, 21 la număr, ca și pentru grupul care se pregătește la Hagota pentru misiuni asemănătoare, prezent și el pentru trei săptămâni la cursurile de la Brazi. Și nu mă îndoiesc de faptul că Dumnezeu a pregătit câte un loc fiecărui tânăr dedicat din biserică.

Cu siguranță că istorii de felul acesta încă se scriu neștiute de nimeni decât de Dumnezeu. El deja a pregătit totul, pentru ca cei care doresc să participe la reușita planurilor Sale să poată acționa. Cu siguranță că nu toți vor putea acționa așa de spectaculos, dar a trăi o viață consacrată, care să fie văzută de ceilalți, a mărturisi despre ceea ce crezi chiar în situații incomode, a oferi o carte unui necunosător, a ridica din banii tăi ceva pentru folosul semenilor și pentru slava lui Dumnezeu, a trăi prin credință deci, este la îndemână oricui.

Dacă mergeți vreodată pe drumul care merge de la Vama spre Moldovița, după ce ați trecut al doilea pod, aruncați o privire pe coasta muntelui din stânga. Acolo este Brazi, școala pentru misiune!

Chiar dacă nu vei ajunge niciodată acolo, poți acționa ca misionar pentru Dumnezeu unde te va trimite El. ■



Valeriu Petrescu,
director, Departamentul
Educație,
Uniunea Romană



Cu Evanghelia până la ultima casă

IACOB CĂTINEAN

„Și s-au oprit la cea din urmă casă...” (2 Sam. 15,17)

Inainte de a trece la expunerea propriu-zisă a subiectului propus pentru acest articol, doresc să-mi exprim bucuria și aprecierea deosebită pentru faptul că, de un timp încoace, în fiecare număr al *Curierului Adventist* avem reportaje, experiențe, informații legate de lucrarea de colportaj.

Aș dori ca, pentru încurajarea multora în această lucrare, pentru cei care iubesc și susțin colportajul, pentru toți așteptătorii revenirii lui Hristos – cititori ai acestei reviste – să împărtășesc în continuare câteva imagini culese dintr-o astfel de campanie, imagini care reflectă deopotrivă frumusețea acestei lucrări, bucuria de a sluji nevoilor oamenilor – acolo unde se găsesc ei – precum și incredibila deschidere a oamenilor și oportunitățile deosebite pe care Dumnezeu ni le-a pus la dispoziție în acest timp.

Este vorba despre campania de „colportaj total”, care s-a desfășurat pe o perioadă de două luni (22 oct – 22 dec 2006), în municipiul Reghin și localitățile din împrejurimi.

Au spus „prezent” la această lucrare jumătate din cei 23 de colportori ai Conferinței noastre, câțiva lucrând întreaga perioadă, iar alții au participat o anumită perioadă de timp, după cum a fost posibil. Toți au plecat îmbogățiți cu noi experiențe și binecuvântări și chiar cu o nouă viziune despre această lucrare.

Câteva elemente, poate, au făcut ca această campanie să fie mai diferită decât altele:

- Nici o casă n-a fost ocolită. Le-am spus colegilor încă de la început: „Intrați peste tot unde sunt oameni – case, magazine, școli, fabrici...”
- Accentul nu a fost pus (în primul rând) pe vânzare de carte, ci pe căutarea oamenilor interesați de adevăr, pe educația pentru sănătate, strângerea de adrese...
- Fără grabă. Ne-am propus de la început să intrăm în fiecare casă, ca și cum aceasta ar fi ultima ocazie când un sol al lui Dumnezeu intră în acea casă.



• Am avut „totul de obște” – ca pe timpul apostolilor. De la condițiile de cazare, masă, deplasări, până la realizările din vânzări – care au fost distribuite în mod egal, raportat la numărul de zile lucrate.

• Întinderea campaniei pe o perioadă de două luni (dacă nu ar fi venit „sărbătorile...”, cred că am mai fi continuat încă o lună). Au mai rămas localități în zonă pe care nu am ajuns să le abordăm. Aș putea să vorbesc frumos despre oamenii care au lucrat pentru reușita acestei acțiuni, despre sacrificiile pe care le-a făcut fiecare într-un fel sau altul. O soră tânără și-a lăsat copilașii în grija cuiva și a venit pentru 2-3 săptămâni, spunând: „Nu puteam să nu răspund. Știu că este chemarea lui Dumnezeu”. O altă soră, în vârstă și operată de curând (a fost nevoie să cumpărăm un cărucior, ca să poată duce cărțile), deși nu este angajată oficial, a spus: „Nu pot refuza chemarea lui Dumnezeu”. Un frate tânăr, angajat de curând cu jumătate de normă, m-a sunat înainte de campanie; era cam descurajat și mi-a spus că s-a dus într-un sat, unde a lucrat din casă în casă două zile la rând, și a vândut 2 cărți. Se întreba cum va reuși el să-și îndeplinească norma de vânzare. L-am încurajat, spunându-i: „Nu-i nimic. Nu toate zilele sunt la fel. Vino la campania de la Reghin și pe urmă mai stăm de vorbă...”. După încheierea campaniei, dădea telefoane disperat la Editură, să-i schimbe încadrarea de la 4 la 8 ore. Acum nu-i mai este frică de normă!

Aș putea să vorbesc despre fiecare, așa cum am afirmat mai sus, dar să îl lăsăm pe Dumnezeu să vorbească și, de asemenea, cărțile care au fost distribuite cu miile, așa „cum cad frunzele din pom, toamna”.

Am îmbinat cele două metode de lucru: „din casă în casă” și seminarii în instituții. Prin harul lui Dumnezeu, am

încercat să-L ascultăm și să punem împreună cu solia mântuirii – „brațul său drept” – și reforma sanitară (Evanghelia sănătății). Astfel, seminarul „Ai grijă de inima ta” – o puternică solie a timpului prezent, cu privire la un stil de viață după voia Creatorului – a fost prezentat în aproximativ 50 de instituții (primării, bănci, școli, fabrici etc.), participând în total un număr de aproximativ 1800 de persoane (Ar fi de dorit ca acest seminar să fie prezentat și în comunitățile adventiste). Impactul asupra oamenilor a fost unul pozitiv și foarte mulți dintre ei au plecat de la seminar ținând într-o mână cărțile *Rețete vegetariene și Alimentație inteligentă*, iar în cealaltă mână cărțile *Tragedia veacurilor* și *Viața lui Iisus*. Directorul unei fabrici de mobilă i-a încurajat pe angajații săi, care au participat la seminar (peste 100 de persoane), să-și aleagă cărți și să se înscrie pe listă, urmând să le rețină banii din salariu. A doua zi, m-a invitat la dânsul în birou și mi-a achitat toate cărțile distribuite oamenilor (862 RON). Apoi, timp de vreo 2 ore și jumătate, am vorbit despre fiecare carte separat și a luat din fiecare titlu câte un exemplar sau două, spunând că vrea să le expună într-un avizier cu sticlă, frumos amenajat, și să-l amplaseze în locul prevăzut pentru pauză, ca oamenii să ia câte o carte și să citească pe timpul

pauzei (în loc să fumeze sau să facă alte lucruri).

În multe instituții, cărțile noastre au rămas și în bibliotecile lor. Trecând cu mașina prin centrul orașului, după încheierea campaniei, soția îmi zice: „Uite, *Galileanul*, este chiar în mijlocul vitrinei, la biblioteca municipală!”

Ce să mai spun? Nu ajunge timpul să vorbim despre rezultatele acestei lucrări: miile de cărți lăsate în casele oamenilor; zeci și zeci de adrese adunate și oferite pastorilor, de la oameni care vor să fie vizitați, oameni care strigă după ajutor. „Noi vrem să cunoaștem adevărul” – au spus unii – „să vină cineva să ne învețe”...; sute de oameni cu nevoi mari, cu grave probleme de sănătate, oameni pierduți în singurătate. Vreau să vă spun că este atât de mult de lucru – dacă ar fi cine să meargă – încât depășește orice imaginație.

O notă aparte în această campanie a constituit-o zilele de Sabat petrecute în comunitățile din zonă. Mă bucur foarte mult că majoritatea fraților și a surorilor îi iubesc pe colportori și apreciază munca lor. Colportajul – așa cum au mai spus unii – este frumos dar și greu! Și nu este răsplătă mai mare pentru noi decât să auzim cât mai des ceea ce ne-a spus un frate într-una din comunitățile din Reghin: „Vă mulțumim foarte mult, fraților, Dumnezeu să vă binecuvânteze! Cumnata mea vine în fiecare Sabat la biserică, de când a fost un colportor la ei acasă!”. Iar un alt frate, venit din altă comunitate și văzând programul de experiențe prezentat de colportori, a spus: „Frate, așa ceva nu am mai văzut niciodată! De ce nu veniți și la noi cu așa ceva? De ce nu faceți în toate comunitățile așa ceva?”

Oare de ce?...

Ați dori ca:

- *serviciile noastre de închinare să nu mai fie atât de apatice?*
- *să veniți la adunare cu mai multă bucurie?*
- *să aveți mai multe experiențe de împărtășit cu frații?*

• *să nu mai ascultăm mereu aceleași predici monotone?*

• *să vină mai mulți tineri în biserică?*

• *să vină mai mulți vizitatori?...*

...Și întrebările ar putea continua, iar răspunsul la aceste întrebări și la altele asemănătoare, care se ridică azi tot mai frecvent în cadrul adventismului din țara noastră și nu numai, nu poate să fie decât unul singur (și sigur!): *Ieșiți la lucru, frați și surori!*

Undeva am citit: „Când pașii (oamenii) din biserici vor ieși pe străzi, pașii(oamenii) de pe străzi se vor îndrepta spre biserici”.

Și o ultimă întrebare: *Ați dori să știți de ce, în general, pe fețele colportorilor este mai multă lumină, mai multă bucurie decât la alții?* În loc de răspuns... „o scurtă experiență”: eram într-o campanie de colportaj, organizată pe litoral, iar într-unul din Sabate, am participat la un frumos program de botez în comunitatea Eforie Nord. După botez, pastorul a pus fiecărui nou botezat câte o întrebare. Între ei se afla și o fată de 14-15 ani, iar pastorul a întrebat-o ce simte ea în acele momente. Fata s-a gândit puțin, apoi a ridicat ochii spre mulțimea de vizitatori din fața ei și a spus: „Vreți să știți ce simt eu acum? Faceți ce am făcut eu și veți simți și voi la fel!”.

Așadar, vreți să știți ce simt colportorii? Și, apropo, de ce nu sunt mai multe programe de experiențe în comunități? Vă las să găsiți singuri răspunsul. Poate că Dumnezeu va aduce în curând zile în care comunitățile noastre să abunde de astfel de programe. Până atunci, însă, Stăpânul mai iese încă o dată în „piață”, cu invitația solemnă și, poate, ultimă: „De ce stați aici toată ziua fără lucru? Duceți-vă și voi în via Mea” (Mat. 20,6.7). ■

*Iacob Cătinean,
Prim-colportor,
Transilvania de Sud*



Din bucuriile misionarilor veterani

SLUJIREA ATINGE INIMILE

Este o mare bucurie în ceruri când un singur păcătos se întoarce la Domnul!

Dar și aici pe pământ bucuria este mare. Am avut privilegiul de a fi martoră la un astfel de eveniment în vara anului trecut, când s-au botezat două persoane, soț și soție, care au venit la Domnul „din cauza unei cărți”.

Cu ceva timp în urmă, o grupă de tineri lucrători au explorat o zonă din orașul meu, Râmnicu Sărat. Mi-au lăsat o listă cu situația din teren și cu persoanele interesate de cărți. La data stabilită, m-am dus să onorez comenzile.

La una dintre adrese, am sunat și mi-a răspuns o doamnă care se ținea cu mâna de maxilar, o dureaua masea. I-am spus motivul vizitei mele... „Da, într-adevăr am comandat o carte...”, dar m-a rugat să o scuz că în momentul acela nu are niciun ban, nici măcar pentru tratamentul necesar în privința abcesului pe care-l avea la masea. N-am stat pe gânduri și, pentru că era o urgență, i-am oferit niște bani pentru tratament. A rămas uimită că cineva care nici n-o cunoștea era dispusă s-o ajute. Nu știa cum să-mi mulțumească. I-am urat sănătate și am plecat.

A doua zi, m-am dus să văd „cum se simte pacienta”. Fiind asistentă medicală, eram oarecum îndreptățită. Era mult mai bine și chiar era bucuroasă că m-a văzut din nou și că sunt interesată de situația ei. Așa a început relația noastră. Nu mai întâlnise persoane care să se ofere s-o ajute. „Cine sunteți și de ce procedați așa?” I-am spus că așa ne învață Domnul nostru care a făcut lucruri mari pentru noi; a părăsit cerul ca să vină aici să ne răscumpere pe noi, care îi eram vrăjmași, nici măcar prieteni. El ne-a spus că tot ce dorim să ne facă nouă oamenii, să le facem noi mai întâi. Toate aceste îndemnuri le găsim în Scrisoarea pe care El ne-a lăsat-o și pe care ne-a invitat s-o citim și să facem voia Lui, dacă zicem că Îl iubim. Așa a început studiul nostru.

Împreună cu soțul, s-au hotărât să citească Biblia, această Carte pe care o aveau în casă, dar pe care n-o

citiseră niciodată. Mai ales că fostul ei soț (acum era la a doua căsătorie) fusese preot ortodox și-i spusese că nu era nevoie să citească, ci doar să asculte slujbele la biserică. Am început studiile biblice, confruntând Bibliile, ca dovadă că toate spun același lucru, deoarece credeau că ele diferă de la o confesiune la alta.

Au rămas uimiți când au văzut ce spune Sfânta Scriptură și erau interesați să descopere tot mai mult. Mă așteptau să revin seară de seară și studiam uneori 2-3 ore, deși nu-i pedagogic, însă setea lor de a cunoaște era așa de mare. Am studiat profund și profețiile, iar ei, zi după zi, se convingeau de adevăr.

După un timp, i-am invitat la biserică și i-am încurajat să nu se uite la oameni, ci să privească doar la Domnul, pentru că numai El este perfect, El este Modelul nostru, iar noi, oamenii, mai avem imperfecțiuni. Au acceptat invitația și s-au integrat foarte repede.

În luna august, au făcut legământ cu Dumnezeu, iar acum, la rândul lor, sunt misionari și exemple în blocul în care locuiesc și în sfera lor de influență. „Cum se poate așa ceva?” zic rudele și vecinii lor, „Cum de nu mai fumați, voi care erați fumători înrăiți? Ce s-a întâmplat cu voi?” „Acum suntem copii ai lui Dumnezeu”, spun ei și oamenii îi invită să le dea mărturie despre minunea vizibilă care s-a produs în inimile și în caracterele lor.

Pentru mine a fost o mare bucurie, am constatat că atunci când suntem dispuși să ne deschidem inimile față de nevoile semenilor, uneori și puțin buzunarele, împreună cu cel mai important lucru, rugăciunea, îi oferim lui Dumnezeu posibilitatea de a schimba viața și destinele oamenilor.

Și când te gândești că totul a pornit de la o carte...! ■

*Maria Răileanu, 69 ani,
evangelistă cu literatura, Râmnicu Sărat*

SLUJINDU-I PE SEMENI ÎL SLUJIM PE ISUS

Într-o zi, am fost rugat să vizitez o doamnă imobilizată la pat, care locuia în cartierul meu. Am acceptat cu bucurie oferta și I-am mulțumit lui Dumnezeu că mi-a descoperit un nou suflet căruia să-i alin durerea, descoperindu-i harul Său. Periodic o vizitam și o îmbărbătam. Purta discuții spirituale despre subiecte de maxim interes. La plecare, cântam și ne rugam împreună. La această doamnă venea uneori o cunoștință care participa la întâlnirea noastră.

Timpul a trecut și doamna imobilizată la pat a fost luată la odihnă, iar pe prietena ei n-am mai întâlnit-o. Însă Domnul a făcut în așa fel, încât mi-a găsit persoane interesate de revista *Viață+Sănătate* la un dispensar din zona unde locuia acea doamnă. Într-o ocazie, la ieșirea din dispensar, ne-am reîntâlnit, am depănat doar câteva amintiri și i-am oferit cartea *Pași spre fericire*.

A urmat o nouă revistă și o nouă întâlnire cu persoana interesată. De această dată, manifestându-și dorința de a studia, am început studiile despre Apocalipsa. După terminarea lor, s-a înscris la Sola Scriptura, urmând cele patru cursuri de scurtă durată. La ultima întâlnire pe care am avut-o, doamna mi-a mărturisit: „Domnule, de când ați călcat pragul casei mele și v-ați rugat cu noi și pentru noi, viața noastră s-a schimbat. Soțul meu și-a schimbat comportamentul, am mai multă speranță în Dumnezeu și-L simt mai aproape.”

Nu poate fi bucurie mai mare, când persoana contactată se lasă schimbată de Duhul Sfânt. ■

*Petru Zahapîschî, 69 ani,
evangelist cu literatura – Galați*



ȘI TOTUȘI SOLIA A ÎNVINS

Mă aflu pe scara unui bloc turn cu douăsprezece etaje. Puține familii au deschis ușa și au ascultat solia noastră. Și tot atâtea au și cumpărat din materialele prezentate. Am ajuns și la parterul blocului. Din cele patru familii de pe palier, doar una a arătat interes față de ceea ce le-am prezentat. O doamnă a cumpărat o carte și, la plecare, ne-a invitat să mai revenim. După aproximativ patru vizite, i-am propus un studiu de Apocalipsa pe care l-a acceptat. Deși doamna lucra împreună cu soțul la același patron și vizita se desfășura la serviciu, soțul n-a acceptat să studieze.

După ce am parcurs douăsprezece cursuri, el mi-a spus: „Destul domnule, nu mai e cazul să mai continuați, ajunge cât ai studiat cu soția mea!” Adevărul aveam să-l aflăm mai târziu. Soțul avea mari prejudecăți și nu era dispus încă să renunțe la ele. I-am respectat dorința și ne-am despărțit în condiții normale. Din acea zi, m-am rugat mai mult pentru această familie.

Într-o zi, mă sună doamna și îmi spune: „Domnule, n-ați mai trecut pe la noi?” „Este adevărat, spuneți-mi când ați

dori să mai revin?” Am început să-i vizitez din nou și, de această dată, soțul mi-a spus: „Vreau să reluăm studiile de la început”. Din acea zi, el stabilea data întâlnirii, spunându-mi: „Nu cumva să nu veniți. Vă așteptăm.”

Studiile se desfășurau într-o atmosferă deosebită, cu rugăciune și întrebări. După ce le-am terminat, am continuat să-i vizitez și să-i invit la biserică. Surpriza mare a fost că tocmai soțul a venit primul la biserică și soția după câteva Sabate. Atmosfera cu care au fost înconjurați și însușirea celor predicate i-au determinat să-mi spună într-un Sabat: „Noi vrem să ne botezăm!” „Minunat, le-am răspuns, nimic nu vă împiedică, dacă aceasta este dorința dumneavoastră și ați înțeles că acest lucru Îl dorește și Isus”. La primul botez s-au botezat, aducând bucurie în ceruri și în biserică. În prezent, sora slujește în comitetul comunității, iar fratele în comitetul financiar.

Îl laud pe Dumnezeu că harul Său a făcut ca cele două inimi să bată în armonie cu voința Sa. ■

*Petru Zahapîschî, 69 ani,
evangelist cu literatura, Galați*

Boala de cancer și credința

ANDREW J. WEAVER și HAROLD G. KOENIG

Cancerul se numără printre cele mai cumplite boli din câte au existat vreodată. Doar în Statele Unite, 1,3 milioane de noi cazuri sunt diagnosticate în fiecare an, 8.000 dintre ele fiind la copii. În prezent, 8,9 milioane de oameni trăiesc având această boală letală, 62% dintre aceștia încadrându-se în marja de supraviețuire de cinci ani. Fiind a doua cauză a mortalității, cancerul produce unul din patru decese în Statele Unite – totalizând aproximativ 550.000 de decese¹.

Deși aceste statistici sunt alarmante, cercetătorii au descoperit că există o relație strânsă între experiența de credință a pacienților și modul cum se raportează la boala de cancer². Credința îi poate oferi celui bolnav un cadru unde poate găsi sens și perspectivă asupra unei surse mai mari decât el însuși și unde își poate depăși sentimentele de disperare și neajutorare. Activitățile religioase pot suplini sprijinul natural oferit de comunitate.

Credința pare să aibă efecte vizibile, măsurabile, și în ceea ce privește sănătatea mintală a pacienților bolnavi de cancer. Într-un studiu efectuat asupra a 100 de bolnavi, adulți, s-a evidențiat o relație pozitivă între practicarea credinței, starea de bine spiritual, speranța și nivelul scăzut de depresie și anxietate³.

Speranța este deosebit de importantă pentru cei care suferă de cancer, iar cercetătorii au descoperit o legătură strânsă între credința religioasă și speranță⁴. Într-un studiu efectuat la Centrul Medical al Universității din Michigan, 93% dintre pacienți au declarat că doctrinele și concepțiile lor religioase le-au sporit capacitatea de a spera⁵. Speranța le dă oamenilor puterea de a trece cu bine prin situații dificile și imposibil de controlat. Pacienții care au mai multă speranță susțin că au o calitate mai bună a vieții⁶, lucru care dovedește mai departe faptul că speranța îi face să suporte mai ușor terapia cu radiații⁷. Speranța fermă generează

curaj și putere în aceia care se confruntă cu stresul bolii și al tratamentului, în vreme ce disperarea atrage după sine pasivitate și resemnare.

Calitatea vieții devine o problemă din ce în ce mai importantă pentru pacienți, pe măsură ce tratamentul prelungește durata vieții bolnavului. Într-un studiu care viza 296 de cazuri luate la întâmplare, de femei bolnave de cancer de sân din California, a ieșit în evidență faptul că suportul spiritual era mai important pentru paciente decât grupurile-suport, sesiunile de consiliere și chiar decât sprijinul partenerului de viață⁸. Starea de bine spiritual a acestor paciente presupunea adesea sentimente de speranță, de existență a unui scop, participarea la grupuri de meditație și rugăciune și frecventarea de servicii religioase.

Un al doilea studiu, efectuat asupra a 1.337 de pacienți cu cancer din Statele Unite și Puerto Rico, a scos la lumină ideea conform căreia calitatea vieții este determinată în egală măsură de starea de bine spiritual, precum și de starea de bine fizic și emoțional⁹. Starea de bine spiritual era asociată cu capacitatea de a se bucura de viață, chiar și atunci când apăreau simptome neplăcute – relația dintre cele două rămânând strânsă chiar și după ce s-au luat în considerație mai mulți factori asociați calității vieții.

Strategii de a face față bolii

Cea mai populară strategie de a face față bolii este rugăciunea în singurătate sau împreună cu alții, precum și conștientizarea faptului că alții se roagă pentru cel în cauză¹⁰. Tații copiilor care erau tratați de cancer într-un spital au fost rugați să numească diferite metode de a rezista în situația dată. Dintre cele 29 de strategii folosite, rugăciunea a fost cel mai des întâlnită și cea mai eficientă în cazul bărbaților¹¹. Și pacienții pun mare preț pe legătura cu un pastor, sau preot, accentuând faptul că vizitele pastorale și rugăciunile îi ajută să rămână optimiști și plini de speranță¹².

Credința și cei care oferă îngrijire

Membrii familiei care le oferă îngrijire bolnavilor cronici deseori se bazează foarte mult pe credința lor pentru a face față situației grele de a îngriji un bolnav. Cercetătorii de la Universitatea Johns Hopkins i-au ținut sub observație pe cei care îngrijeau bolnavi de cancer în stare terminală sau bolnavi de Alzheimer. Ei au descoperit că rezistența acestora în situația dată a fost asociată numai cu două variabile: număr de cunoscuți și prieteni și sprijinul datorat credinței lor religioase¹³.

Când situația acestor persoane a fost urmărită timp de doi ani, pentru a se stabili ce trăsături determina adaptabilitatea rapidă la situația de a oferi ajutor unui bolnav cronic, s-a ajuns din nou la concluzia că numărul de interacțiuni sociale și credința personală au condus la o adaptare mai rapidă de-a lungul timpului¹⁴. Așadar, credința religioasă pare să fie unul dintre cei mai importanți factori care determină trecerea cu bine prin experiența îngrijirii unui bolnav.

Învățăturile religioase pot spori gradul de preocupare și responsabilitate, acestea fiind deosebit de importante pentru cei care îngrijesc pe termen lung bolnavi cronici. Mai mult decât atât, în comparație cu persoanele nereligioase, cei care au o credință activă au tendința de a avea o relație mai bună cu cei pe care îi au în grijă¹⁵.

Pe măsură ce boala avansează, bolnavii de cancer par să se

concentreze într-un grad tot mai mare asupra problemelor religioase. Când 231 de pacienți cu cancer în stare terminală au fost întrebați care era elementul care le menținea o calitate bună a vieții, răspunsul „relația cu Dumnezeu” a fost cel mai des ales dintr-un set de 28 de răspunsuri, care includeau: „ceea ce mănânc”, „contactul fizic cu cei dragi”, „analgezicele”, etc.

Conform acestor descoperiri, pacienții în stare terminală își mențin relația cu Dumnezeu în ciuda problemelor funcționale grave și a simptomelor fizice complexe. Într-un studiu efectuat asupra a 180 de femei din Michigan, bolnave în diferite stadii de cancer, s-a evidențiat faptul că aproximativ jumătate dintre ele simțeau că au devenit mai credincioase de când au fost diagnosticate și niciuna nu a afirmat că e mai puțin religioasă¹⁶.

Cum poate ajuta biserica

Bisericile și alte comunități de credință pot juca un rol vital, de exemplu, în promovarea detectării timpurii și a efectuării de teste. Cercetările indică faptul că participarea pastorilor, a preoților și a membrilor laici importanți la programele de prevenire și de control al cancerului pot facilita accesul și participarea oamenilor la astfel de programe¹⁸.

De exemplu, un studiu publicat de către *American Journal of Public Health* a scos la lumină faptul că metoda consilierii prin telefon, afiliată unei biserici în cadrul unei comunități etnice minoritare din Los Angeles,

a determinat semnificativ creșterea ratei de efectuare a mamografiei¹⁹. Programe similare, bazate pe factorul credință, pot avea un mare impact asupra promovării testării regulate în ceea ce privește cancerul. Conceperea și implementarea de astfel de programe în comunitățile religioase vor contribui la existența unei sănătăți mai bune în cadrul bisericilor – atât sănătate spirituală, cât și fizică. ■

Bibliografie

- ¹ *Cancer Facts and Figures 2003* (Atlanta, GA: American Cancer Society, 2003)
- ² *Psycho-Oncology* 8, 1999, p. 14-26.
- ³ *Oncology Nursing Forum* 24, nr. 4, 1997, p. 663-671.
- ⁴ *Oncology Nursing Forum* 24, nr. 4, 1997, p. 1507-1513.
- ⁵ *American Journal of Obstetrics and Gynecology*, 176, nr. 1, 1997, p. 166-172.
- ⁶ *Oncology Nursing Forum* 25, nr. 5, 1998, p. 887-895.
- ⁷ *Nursing Research* 39, 1990, p. 17-20.
- ⁸ B. R. Ferrel, et. al.
- ⁹ *Psycho-Oncology* 8, 1999, p. 417-428.
- ¹⁰ *Oncology Nursing Forum* 14, 1987, p. 41-46.
- ¹¹ *Journal of Pediatric Oncology Nursing* 11, nr. 3, 1994, p. 102-108.
- ¹² *Journal of Religion and Health* 30, 1991, p. 21-33.
- ¹³ *Age and Aging* 19, 1990, p. 185-190.
- ¹⁴ *Ibid.*
- ¹⁵ *The Gerontologist* 38, nr. 4, 1998, p. 463-470.
- ¹⁶ *Oncology Nursing Forum* 27, nr. 5, 2000, p. 817-823.
- ¹⁷ J. A. Roberts, et.al.
- ¹⁸ *Public Health Reports* 109, nr. 4, 1994, p. 500-508.
- ¹⁹ *American Journal of Public Health* 90, nr. 9, 2000, p. 1468-1471.

Traducere: Delia Gherman
Ministry, ianuarie 2007

Andrew J. Weaver,
doctor în filosofie
și pastor metodist,
activând ca psiholog,
New York, SUA



Harold G. Koenig, doctor
în medicină și profesor
de psihiatrie la Centrul
Medical al Universității
Duke, SUA



Credința îi poate oferi celui bolnav un cadru unde poate găsi sens și perspectivă asupra unei surse mai mari decât el însuși și unde își poate depăși sentimentele de disperare și neajutorare.

Binecuvântarea tăcerii



VIOLETA PIȚURLEA

In nemărginita Lui dragoste, pe lângă însușirile comune tuturor ființelor create, Dumnezeu i-a înzestrat pe oameni și cu o caracteristică proprie speciei umane. Dacă și animalele, și oamenii pot gusta, pot mirosi, pot vedea și auzi, doar oamenii pot vorbi. Și cum limbajul este o însușire exclusiv umană, în mod sigur Dumnezeu a avut un plan cu oamenii și în această privință.

De ce oare l-a înzestrat Dumnezeu pe om cu capacitatea de a vorbi? De ce le-a dat oamenilor posibilitatea de a comunica, pe lângă toate celelalte modalități, și prin cuvinte? Oare doar pentru a-și satisface nevoile proprii? Pentru a comunica între ei doar în scopuri strict personale? Oare Domnul nu a pus cuvintele în gura noastră, pentru ca și alții să poată auzi Vestea cea Bună? Pentru ca și alții să poată fi mângăiați sau să audă o vorbă bună, spusă la vreme potrivită?

Câți dintre noi nu tânjim după o vorbă prietenoasă, de încurajare, de o împreună-simțire cu semenii? Câți dintre noi nu am trecut prin situații în care am simțit puterea vindecătoare a cuvintelor spuse atunci când aveam cea mai mare nevoie de ele?

Dar divin

Acest dar divin poate fi folosit spre zidire, dar și spre distrugere. Putem bucura pe cineva cu vorba, dar cu aceeași armă, putem să și omorâm pe cineva. Depinde de noi cum folosim acest talant încredințat nouă de Dumnezeu.

Va veni o zi când va trebui să dăm socoteală de orice cuvânt nefolositor rostit (Mat. 12.36). Din cuvintele

LARINGITA CATARALĂ ACUTĂ

Definiție: inflamația acută a mucoasei laringiene.

Factori favorizanți: frigul și umezeala, schimbările bruște de temperatură, atmosfera impură, suprasolicitarea vocală, amigdalita cronică, inflamațiile rinosinuzale etc.

Simptomatologia: disfonie (răgușeală), dispnee (greutate în respirație), disfagie (greutate la înghițire), tuse iritativă, senzație de uscăciune.

Tratament: repaus vocal, atmosferă umedă, inhalajii, calmante ale tusei, antiinflamatorii, evitarea băuturilor acidulate și a condimentelor. Nu este indicată administrarea antibioticelor în formele de laringită acută catarală (ușoară), fără febră.

noastre, vom fi scoși fără vină (Mat. 12,37) sau prin cuvintele noastre vom fi osândiți. Biblia ne învață cum să folosim această capacitate pe care ne-a dat-o Dumnezeu. Ea ne sfătuiește ca niciun cuvânt stricat să nu ne iasă din gură (Efes. 4,39). În Ieremia 5,14, se spune: „Cuvântul Meu îl fac foc în gura ta”. Domnul a promis că, dacă vom folosi acest dar spre slava Numelui Său, El ne va învăța ce să spunem și ce să nu spunem, cum să spunem și nu în ultimul rând când să spunem ceva.

Atunci când punem acest dar în slujba Domnului, El Se poate folosi de acest dar spre binecuvântarea noastră și a celor din jurul nostru.

Dar ce ne facem dacă, la un moment dat, „răgușim” și nu mai putem vorbi? Ce facem dacă nu ne putem folosi vocea așa cum ar trebui și oamenii nu aud ce ar trebui să audă de la noi? Ce facem dacă, atunci când vrem să rostim

ceva, simțim o durere teribilă, iar vorbirea devine o activitate foarte dureroasă? Care este cel mai bun remediu pentru însănătoșirea noastră grabnică, pentru restabilirea abilității cu care ne-a înzestrat Dumnezeu?

Remedii pentru răgușeală

În tratatele de medicină, la capitolul referitor la tratamentul laringitei acute sau cronice, unde principalul simptom este răgușeala sau disfonia, ca prim remediu este indicată tăcerea. Repausul vocal, sau tăcerea, este folosit mult de profesioniștii vocali pentru a-și reface sau, în alte cazuri, pentru a-și menaja corzile vocale.

Dar cât timp trebuie să tăcem? Tot medicina spune că cel puțin zece zile! Nu o oră-două, ci zece zile. Unii pot spune că pentru ei este imposibil să tacă o perioadă de timp așa de lungă. Da, uneori este foarte greu să taci, dar poate că avem nevoie de această tăcere.

Vorbirea și tăcerea

Dacă tratatele de medicină ne spun ce să facem când ne este afectată vocea fizică, Biblia ne arată ce să facem în cazul unei „răgușeli” spirituale. Iată ce ne recomandă Ps. 37,7: „Taci înaintea Domnului și nădăjduiește în El”. Din nou tăcere. O relație între două persoane incumbă vorbe, dar și tăcere.

Rugăciunea, modul creștinului de a relaționa cu Dumnezeu ar trebui să aibă, de asemenea, cele două verigi ale unei relații: vorbirea și tăcerea. De multe

ori însă, noi limităm această relație doar la vorbirea noastră. Dumnezeu trebuie să ne asculte și atât. Noi vorbim și Dumnezeu trebuie să tacă.

Biblia spune însă altceva. Trebuie să învățăm să tăcem înaintea Domnului și însănătoșirea va veni de la El. Trebuie să învățăm să-I auzim glasul, pentru că, dacă nu suntem obișnuiți cu tăcerea, nu-L putem auzi. Glasul Domnului este ca un susur blând (1 Împ. 19,12). Trebuie să învățăm când să tăcem, pentru că orice lucru pe acest pământ își are vremea lui, iar tăcerea nu face excepție (Eccl. 3,7).

Și tot Biblia ne învață că, uneori, tăcerea ne face bine nu numai la „laringe”, dar și la imaginea noastră. Ascultați ce spune Solomon în Prov. 17,28: „Chiar și un prost ar trece înțelept, dacă ar tăcea”.

E greu să taci atunci când crezi că ai ceva de spus, dar trebuie s-o facem, dacă vrem ca vocea noastră să funcționeze perfect. Și ucenicii au tăcut uneori (Luca 9,36), chiar dacă ei au primit o misiune clară de a vorbi și de a spune lumii cuvintele Mântuitorului.

Evită orice ar putea „polua” viața

O altă recomandare a medicilor pentru tratamentul răgușelii este evitarea condimentelor și a băuturilor acidulate. Toate picanteriile, toate adaosurile la ceea ce este natural este dăunător pentru sănătatea noastră, iar când „laringele” este inflammat, aceasta

agradează și mai mult boala. E bine să folosim ce ne-a dat Dumnezeu pentru a trăi sănătos, atât din punct de vedere fizic (apa, legume, fructe), cât și din punct de vedere spiritual (muzică bună, cârți bune etc.).

E bine să evităm orice ne-ar putea „polua” viața. Tot ce ar interfera cu ceea ce ne-a oferit Tatăl nostru ceresc nu face altceva decât să ne îmbolnăvească, să ne altereze capacitatea de a recunoaște vocea lui Dumnezeu, precum și capacitatea de a comunica altora mesajul Lui pentru această lume.

Dacă vrem ca oamenii să audă o „voce” frumoasă, melodioasă, să fie impresionați de ceea ce aud și să fie conduși spre a-L cunoaște pe El, atunci să învățăm să tăcem, să ascultăm glasul Lui și viața noastră spirituală va fi refăcută. Vocea noastră va deveni blândă și melodioasă și nu vom mai simți durere atunci când vom vrea să vorbim.

Ar trebui să avem multă grijă de sănătatea noastră pentru a fi apti de a spune lumii Vestea cea Bună. Dacă tăcem la timp, vom ști să și vorbim la timpul potrivit, pentru că, dacă nu vom vorbi noi, pietrele vor fi cele ce vor face acest lucru (Luca 19,40). ■

*Violeta Pițurlea,
medic primar ORL,
Comunitatea
Învingători, București*



PENTRU SĂNĂTATEA TA

Răceală sau infecție a sinusurilor?

Poate că nu e doar o răceală de care nu mai scapiți de câteva săptămâni. Poate fi vorba de o infecție a sinusurilor. Iată care ar fi simptomele:

- durere facială sau durere de cap, ce poate fi mai puternică doar pe o parte;
- tuse sau durere în gât, care se agravează noaptea;
- durere de dinți, mai ales la dinții de sus;
- oboseală;
- secreție nazală galben-verzuie;
- ameliorarea stării pentru o vreme, după care simptomele revin.

Dacă prezentați unele dintre aceste simptome, ar fi timpul să vă faceți o programare la medic. (*Health & Fitness News Service*)

Băuturile cu îndulcitori

Copiii care consumă multe băuturi îndulcite prezintă un risc ridicat de a deveni obezi. Cercetătorii de la Universitatea Harvard au supravegheat alimentația a peste 500 de copii, pe o perioadă de 19 luni. Ei au descoperit că, pentru fiecare pahar sau cutie de băutură îndulcită cu zahăr, consumată zilnic, probabilitatea ca un copil să devină obez crește de 1,6 ori. Băuturile îndulcite sunt sursa principală de zahăr în exces din alimentația copiilor. (*The Lancet*)

Săptămâna Căminului creștin la Beiuș

În perioada 9-17 februarie, cu ocazia Săptămânii Căminului creștin, Biserica Adventistă din Beiuș a organizat o serie de prezentări publice despre viața de familie, susținute de pastorul Narcis Ardelean. Cu excepția zilelor de luni și joi, când era pauză, atât musafirii, cât și membrii bisericii au putut participa la prelegerile cu următoarele teme: comunicarea, altarul familial, cum să administrăm finanțele, diferențele între soți, sexualitatea creștină etc. Cei prezenți au fost încurajați să pună întrebări pe aceste teme.

Într-o astfel de ocazie, pastorul comunității, Ionel Vlad, a lansat un mini „concurs”: mai multe cupluri au fost rugate să răspundă unui set de întrebări, care să arate gradul de cunoaștere dintre cei doi, soț și soție. Ne dorim ca Dumnezeu să aducă în familiile noastre o atmosferă creștinească, autentică, și cu siguranță și „familia” mare a bisericii se va schimba!

Cum se putea încheia această săptămână mai frumos și mai sublim decât printr-un botez? Chiar dacă nu a fost rodul acestui program, cele două suflete care au intrat în apa botezului, în ziua de 17 februarie a.c., sunt deosebit de prețioase: Sora Catița, 60 de ani, după multe rugăciuni făcute de mama

ei, membră a bisericii, acum trecută la odihnă, se decide pentru Domnul, iar Florin Burescu, un tânăr de 26 de ani, Îl alege pe Hristos, în ciuda opoziției familiei! Ne bucurăm că s-au întors acasă, în căminul lor.

(Mihaela Zaba / AARC Banat)

O altfel de misiune

Misiunea poate lua forme dintre cele mai diferite într-un an al misiunii pentru tineret. Duminică de duminică, 20 de exploratori din Grivița (jud. Ialomița) se întâlnesc într-o sală de clasă pusă la dispoziția instructorilor, Narcisa Ispas, de către directoarea școlii. Aceasta a cunoscut-o pe Narcisa în urma proiectului TinSerV, organizat în localitate de către tinerii din Târgoviște, care a constatat mai ales în zăgăvirea școlii. Chiar dacă proiectul nu a durat decât o săptămână, legăturile stabilite s-au păstrat. Atunci când Narcisa s-a mutat împreună cu soțul ei în Slobozia, la doar 30 de kilometri de Grivița, a luat legătura cu directoarea școlii care i-a pus la dispoziție o sală de clasă, pentru întâlnirile cu copiii. În fiecare duminică, aceștia vin și învață, cântă, se joacă, descoperă o lume nouă în cadrul grupei de exploratori.

Duminică, 25 februarie 2007, cei 20 de copii au participat la o întâlnire de specializare, unde au avut ocazia de a învăța să sculpteze în săpun sau să

picteze pe sticlă. Copiii s-au bucurat de ocazia oferită și au fost încântați de noile lucruri învățate. Niciunul dintre cei 20 de copii nu provine dintr-o familie adventistă.

(Cristina Neagu / AARC)

Program „Stop intoleranței!”

Sâmbătă, 27 ianuarie 2007, pentru câteva ore, Biserica Adventistă Betel-Galați a fost gazda unui simpozion pe tema: „Stop intoleranței!” Într-o atmosferă destinsă și înălțătoare, gazdele și invitații au prezentat un Dumnezeu al îngăduinței, al dragostei, al toleranței și al acceptării, solicitând tuturor implementarea acestor virtuți în societatea din care facem parte. Cadru discuțiilor a depășit domeniul religiei unde pot apărea tensiuni, atingând și alte domenii în care societatea poate deveni intolerantă: naționalitate, etnie, culoare etc. Musafirii, vizibil emoționați, unii dintre ei fiind la primul contact cu Biserica Adventistă, și-au exprimat bucuria de a cunoaște biserica noastră și au afirmat în repetate ocazii că vor reveni cu plăcere în acest loc. Masa de părtășie care a urmat a constituit un prilej de cunoaștere reciprocă, de legare de noi prietenii și de punere la incubator a unor noi proiecte comune.

(Dorel Neacșu / AARC Moldova)

Ș T I R I

Secretul inteligenței

...3 februarie 2007. Deși au fost în plină sesiune, proba de foc a științei, dar și a credinței, tinerii din Biserica Iași-Sărărie au organizat un program special de tineret, al cărui invitat a fost pastorul Ion Buciuman. Și ce subiect ar putea fi mai potrivit pentru perioada sesiunii decât o discuție despre inteligență.

Dacă Solomon ajunge la concluzia că până și înțelepciunea lumii este „o goană după vânt”, iar nebunul și înțeleptul au același sfârșit, în acest Sabat, tinerii au aflat secretul înțelepciunii. Mai important decât câștigarea Premiului Nobel este dobândirea vieții veșnice. Și acesta se realizează prin dezvoltarea inteligenței spirituale.

Inteligența spirituală este capacitatea de a face deosebirea dintre bine și rău și de a alege binele. Vineri seara, am aflat că un înalt coeficient de inteligență spirituală, așa cum este cel al lui Daniel, are două moduri de manifestare: un stil de viață sănătos și o conectare permanentă la Sursa înțelepciunii, prin rugăciune. În dimineața Sabatului, am constatat că Biblia este scrisă în

culori; de la gri-ul deznădăjduit din Eclesiastul 4, se trece la rozul dragostei frățești, care poartă sarcinile celor mai slabi. Apoi, vorbindu-ne în „pilde”, fr. Buciuman ne-a împărtășit, în sfârșit, tainele înțelepciunii. Pilda servului înțelept conține două reguli de aur: a trăi cu sentimentul prezenței lui Dumnezeu în orice situație și a trece prin viață cu ochii ațintiți spre revenirea Mântuitorului nostru Isus Hristos în slavă. Un coeficient de inteligență spirituală dezvoltat prin convorbirea cu Dumnezeu poate fi reactivat, chiar dacă ne cuprinde somnolența spirituală ca pe cele zece fecioare. Niciodată, nici măcar un singur talent nu se pune la conservare, ci se investește. Dacă ești dotat cu inteligență spirituală, știi cum să transformi orice obstacol într-o treaptă pentru creșterea spirituală...

Finalitatea inteligenței spirituale nu este o diplomă, ci o cunună strălucitoare în veșnicie. Și atunci mă întreb cât de mult am învățat pentru acest examen final, cu număr maxim de credite?

(Anca Leizeriuc / AARC Moldova)



IOAN GEORGE MATEESCU s-a

născut pe data de 11 iunie 1931, la Ploiești. Încă un slujitor al lui Dumnezeu, care a trudit sincer pe ogorul Evangheliei și-a isprăvit alergarea, a păzit credința și și-a împlinit misiunea.

A cunoscut credința adventă când era adolescent, îmbrățișând cu toată sinceritatea și loialitatea principiile acestei biserici, iar în anul 1949 urmează cursurile Seminarului Teologic din București și le termină în anul 1956. Este angajat în cadrul Bisericii Adventiste ca misionar, iar începând din anul 1978 a activat ca pastor în districtul Buzău. În 1957, o cunoaște pe sora Octavia Dumitrescu, se căsătorește și au împreună doi copii.

Activează în cadrul bisericii până în anul 1981, iar în 1982 emigrează în Statele Unite. Aici lucrează ca și contabil și deservește comunitatea română din New York ori de câte ori este nevoie. În anul 2000 se pensionează. În anul 2005, se îmbolnăvește de o boală necrutătoare de inimă, care duce la decesul său pe data de 25 noiembrie 2006. „Ferice de morții care mor în Domnul”.

DANIEL COPĂCEANU

Născut pe data de 10 februarie 1938, căsătorit pe 14 octombrie 1962, a avut cinci copii, toți implicați în viața bisericii. A fost mulți ani prezbiter în Alexandria și a privit lucrarea lui Dumnezeu ca fiind întotdeauna o prioritate. A decedat pe

data de 20 noiembrie 2006, cu speranța vie în așteptata revenire a lui Hristos.

CORNELIU DIMITRIU

Născut pe data de 22 iunie 1924, în Bucovina de Nord, fr. Corneliu Dimitriu a purtat în sufletul lui de pribeag, până în ziua de 13 februarie 2007, făgăduințele Psalmului 91.

O fire optimistă și curajoasă, un familist responsabil și întreprinzător, a crescut, alături de scumpa lui soție Estera, pe cei trei copii în spiritul credinței advente aflate la a cincea generație.

În mod deosebit, fr. Corneliu a fost binecuvântat cu două daruri: binefacerea și răspândirea Evangheliei și a riscat foarte mult, pentru ca Biblia să ajungă și în locurile natale. Cu făgăduința primită la începutul anului 2006, din Ps. 62,7, fratele nostru a fost așezat la locul de odihnă, înconjurat de toți aceia care l-au iubit și prețuit. Așteptăm cu dor minunata zi a revederii.

PETRE MARINICĂ

S-a născut pe data de 23.01.1920 în Crânceni, Teleorman. La 20 de ani este încorporat și merge la război. Aici vede mâna ocrotitoare a lui Dumnezeu și înțelege că Domnul are un plan special cu el. Primește adevărul biblic și își predă viața lui Dumnezeu, devenind membru al Bisericii Adventiste.

Își ține angajamentul făcut lui Dumnezeu și, după terminarea războiului, în anul 1945, se înscrie la cursurile Institutului Biblic de la Stupini. După

ce a absolvit seminarul, începe să lucreze ca pastor în zona Ardealului, la Reghin și Solovăstru. Continuă la Alba Iulia unde o cunoaște pe Elena Constantinescu, iar în anul 1958, se căsătorește. Familia lor este binecuvântată cu doi copii – Gabriel și Daniela. Activitatea lor pastorală continuă apoi în Conferința Moldova, la Tecuci, Focșani și Onești. În anul 1980, se pensionează, slujind mai departe biserica și pe credincioși, până în anul 2002.

În anul 2005, în urma unui atac vascular cerebral, rămâne imobilizat la pat. Doar mângâierea lui Dumnezeu și purtarea de grijă a familiei îi mai prelungește viața cu câteva luni. Pe data de 13 ianuarie, într-o zi de odihnă, inima fr. Marinică a încetat să mai bată. Ultimele gânduri pe care le-a împărtășit celor dragi au fost: „În cer, ... o să vă caut printre cei mănușiți”. Cu această speranță, ne despărțim de fr. Marinică și așteptăm momentul minunat al revederii.

COMAN ILEANA

S-a născut pe data de 30.12.1914, în cea mai frumoasă comună, Moisei, jud. Maramureș, fiind cel mai mare copil din familia Gagea. S-a căsătorit cu Alexa Coman, în 1939, fiind binecuvântați cu 7 copii. Casa lor a fost de multe ori un loc de odihnă pentru pastori și frățietatea care îi vizita. Rămâne văduvă în 1990, timp în care își duce bătrânețile înconjurată de copii, nepoți și strănepoți. După o suferință de 6 luni, adoarme în Domnul pe 11 iulie 2006. Rămâne în memoria celor dragi, apropiați și a vecinilor ca: „mama asta”.

Ș T I R I

Oferta privind revista *Viață + Sănătate*

Editura „Viață și Sănătate” pune la dispoziție celor interesați revista *Viață + Sănătate*, numere din 2006, la prețul de 1 leu. Comenzile se pot face la telefonul 021/3230020, interior 107, fax 021/3230040 sau email: comenzi@viatasisanatate.ro. Stocul este limitat!

(Nicolae Florea / AARC)

Chirurg adventist premiat de ONU

Clement Onuoha, chirurg pediatru adventist, unul dintre prezbiterii Bisericii Adventiste din Yaba, Lagos, Nigeria, se află printre cei șase voluntari ai Națiunilor Unite, cărora li s-a decernat Premiul pentru Excelență, pentru „angajamentul ca ambasador voluntar în favoarea dezvoltării”.

Ceremonia a avut loc pe data de 20 decembrie 2006, în Trinidad-Tobago, iar distincția le-a fost înmănată de AD Merkert, subsecretar general al Națiunilor Unite

și administrator asociat al Programului de Dezvoltare. Clement Onuoha a fost în mod special apreciat pentru rolul avut în organizarea unui marș, în luna mai 2006, împotriva infometării copiilor din Trinidad-Tobago.

(ANN)

Sesiunea de proiecte ASI

ASI România (fosta SCOAR) anunță deschiderea sesiunii de trimitere de proiecte, în vederea selecției pentru finanțare, în perioada 2007-2008. Domeniile de interes, pentru care se pot solicita finanțări, sunt de natură misionară, evanghelistică, de educație creștină sau medico-socială.

Începând cu acest an, trimiterea proiectelor se va face numai pe cale electronică, accesând site-ul www.asiromania.ro unde se pot găsi informații suplimentare. Termenul limită de primire a proiectelor este 1 mai 2007.

(Leonard Azamfirei / ASI)



EXCURSIA

Ancuța simțea furnicături din tălpi până în creștetul capului. Dimineața aceasta se treziseră când era încă întuneric, iar acum, cu rucsacii în spate, tocmai sfârșiseră rugăciunea. Ancuța respiră adânc. Lumina timidă a dimineții începea să mângâie dealurile rotunde, care, parcă înfiorate, își dezveleau păturile de ceață. *Ce frumos zboară ceața! Seamănă cu o rugăciune*, își continuă firul gândului Ancuța.

Porniră cu pași nici prea așezați, nici prea repeziți și, din vorbă în vorbă, ajunseră pe poteca din capul satului. Păsările ciripeau cu frenezie, iar pârâul de pe partea stângă a drumului îmbrățișa fiecare bolovan de parcă nu-l mai văzuse de o grămadă de vreme. Când opriră pentru un prim popas, Ancuța observă că, în iarba și în ramurile brazilor, străluceau picături mari de apă. Mama i-a spus că este rouă și că apare atunci când pământul și aerul au temperaturi diferite. Acum, pământul era încă rece, iar aerul se încălzise mai repede, la soare. Și tot uitându-se la ele, începu să i se pară că în fiecare picătură se cuibărește un curcubeu! *Parcă plânge pământul*,

se gândi Ancuța. *Dar poate că plânge de bucurie, fiindcă are lacrimi atât de frumoase. Cum să plângă, când păsările sunt atât de vesele?* Atunci își aminti că și ea plânsese săptămâna aceasta de două ori. Ba nu, de trei! O dată căzuse și se julise la genunchi, a doua oară îi căzuse păpușica într-o baltă murdară și a treia oară plânsese... nu-și mai amintea de ce. Și mama îi zâmbise frumos. Poate că și îngerașii zâmbiseră și Domnul Isus îi zâmbise. Numai ea plânsese dintr-o nimica toată. Atunci se gândi că nu este prea frumos să plângi așa, din orice, când sunt atâtea lucruri frumoase în jur, când mămica te iubește, iar îngerașii și Domnul Isus te păzesc.

A fost bine că și-au pregătit forțele la popasul acela, pentru că au urmat câteva ore istovitoare, cu urcuș abrupt. *Uf, ce greu este! Nu se mai termină odată... Și în jur sunt numai brazi, brazi înalți, care îmi fac în ciudă că ei pot sta drepti, pe când eu urc mai mult pe genunchi* – Ancuța simțea că nerăbdarea îi urcă până la urechi, adică oricum mai repede decât urca ea... Tocmai când credea că au ajuns în vârf, întrezărind cerul pe coamă, descoperea că de acolo mai începea un deal chiar mai dârș și mai înverșunat decât celelalte.

Dar orice lucru își are hotarele lui și familia Ancuței ajunse la pajiștea alpină. Pe când briza muntelui îi răcorea fruntea încinsă și obrajii îmbujorați, fata respiră adânc: *Mmmm! Libertate!* Avea să mai treacă totuși o oră până când să ajungă la popasul de prânz acolo, în crenelurile cenușii. Dar ora aceasta trecu mai repede și mai domol, asemenea potecilor deja săpate de ploii și de șuvoaie trecute. De o parte și de alta, în iarba scurtă și aspră,

creșteau flori mici și delicate. Aproape că nici nu aveau tulpini – ca și cum întreaga sevă a plantelor se concentra în frumusețea florilor. Tata i-a explicat fetei că aici, pe munte, vântul este uneori foarte puternic, și florile trebuie să se prindă bine cu rădăcinile, ca să nu fie smulse. Tulpina mai mult le-ar incomoda.

Când au ajuns în sfârșit la locul de popas, au avut timp să se uite în jur mai bine. În jos, se deschidea o priveliște încântătoare: toate dealurile nu mai păreau munți, ci perne moi, iar dincolo de ele se vedeau văile locuite, casele sătenilor și biserica din sat. Ancuței nu-i venea să creadă. Acum înțelegea că meritase din plin să urce prin pădurile abrupte. Mama și tata i-au spus că drumul acesta seamănă cu viața creștinului. Noi, oamenii, avem de întâmpinat multe probleme, obstacole și greutăți. Unele dintre ele ni se par de netrecut; altele, interminabile; iar altele, plictisitoare și anoste. Și probabil că, pentru a le depăși, este nevoie să stăm pe genunchi și să-I cerem lui Dumnezeu putere, curaj și înțelepciune. Uneori, alunecăm și ne descurajăm. Dar cei dragi ne ajută și promisiunile lui Dumnezeu sunt ca niște trepte de rădăcini, pe care găsim sprijin.

Iar florile de pe pajiște sunt și ele un exemplu. Nu este necesar să avem tulpini înalte, adică să ne ridicăm deasupra celorlalți. Putem fi frumoși și atrăgători păstrându-ne modestia și ancorându-ne puternic în pământul credinței. Astfel, atunci când suflă ispitele, nu vom fi desprinși și purtați încoace și încolo. Toate acestea erau lecții pe care Ancuța nu le-ar fi înțeles la fel de bine, dacă nu ar fi urcat până aici. ■

Ora familiei

Da, excursiile sunt frumoase și merită efortul. Tu ai făcut vreodată o excursie?

➤ Vorbește cu părinții despre locurile unde veți merge în vacanța de vară și planificați o plimbare într-un parc sau în natură chiar săptămâna aceasta.

➤ Nu uita: dacă ți se pare greu ce ai de făcut, roagă-L pe Dumnezeu să te ajute și nu uita că părinții tăi te iubesc.

Pasionați de mântuire

GABRIEL E. MAURER

Cu ani în urmă, când eram elev la școală, am descoperit, mai mult la întâmplare, puterea pasiunii. Într-o zi, directorul școlii a invitat întreaga noastră clasă la el acasă pentru a ne arăta ceva interesant. Ajunși acolo, nu ne venea să credem ochilor: o colecție întreagă de fluturași din toată lumea. Erau preparați și frumos aranjați într-o bibliotecă specială, cu sertare de sticlă.

Se făcuse liniște pentru a auzi fiecare cuvânt al directorului. Eram atât de fascinați! Multe specii nu le văzusem până atunci nici chiar în cărți. Am văzut fluturi mici de tot și mari cât două palme deschise. Directorul ne-a explicat ciclul vieții de fluturi, precum și unele curiozități, ca de exemplu, viața monarhilor. Ei zboară în colonii mari, pe o distanță de peste 1500 km din Canada până în California, trec prin metamorfoză, iar generația următoare se întoarce la locul inițial, bazată doar pe instinctul dăruit de Creator. Vorbea cu atâta pasiune despre fluturi, încât mi-a trezit și mie interesul pentru fluturi.

Și astăzi mă întreb cum ar arăta viața noastră, cum ar arăta biserica noastră, dacă am fi și noi atât de profund pasionați de Mântuitorul cum era pasionat acest director de fluturi săi? Cum ar arăta relațiile noastre, cuvintele noastre, gândurile și faptele noastre față de aproapele nostru? Cât de irezistibili am fi noi cu credința noastră, determinând o dorință de neînving în semenii noștri de a-L cunoaște personal pe Isus.

Sfânta Scriptură prezintă exemple de oameni care au devenit extraordinari datorită faptului că erau pur și simplu pasionați de mântuire. Petru și Ioan, de exemplu, ucenici ai Domnului Hristos, ieșiți în evidență prin participarea activă, deseori creativă, la evenimentele legate de Mântuitor. Aruncați în închisoare, interogați fără



cruțare, amenințați și chiar bătuți, nimic nu a putut să le oprească elanul pasiunii față de mântuire. Dimpotrivă „s-au bucurat că au fost învredniciți să fie batjocoriți, pentru Numele Lui.” (Fapte 5,41)

Erau atât de pasionați de mântuirea găsită în Hristos, încât chiar în fața judecății, a Soborului, Petru a exclamat: „Nu putem să nu vorbim despre ceea ce am văzut și auzit” (Fapte 4,20). Nu este deloc de mirare că, după una din predicile lui Petru, 3.000 de suflete s-au botezat, predicile fiind necruțător de sincere, dar și complet pătrunse de dragoste pentru cei pierduți. Iar epistolele și Apocalipsa lui Ioan îi atrag până astăzi pe oamenii adânc

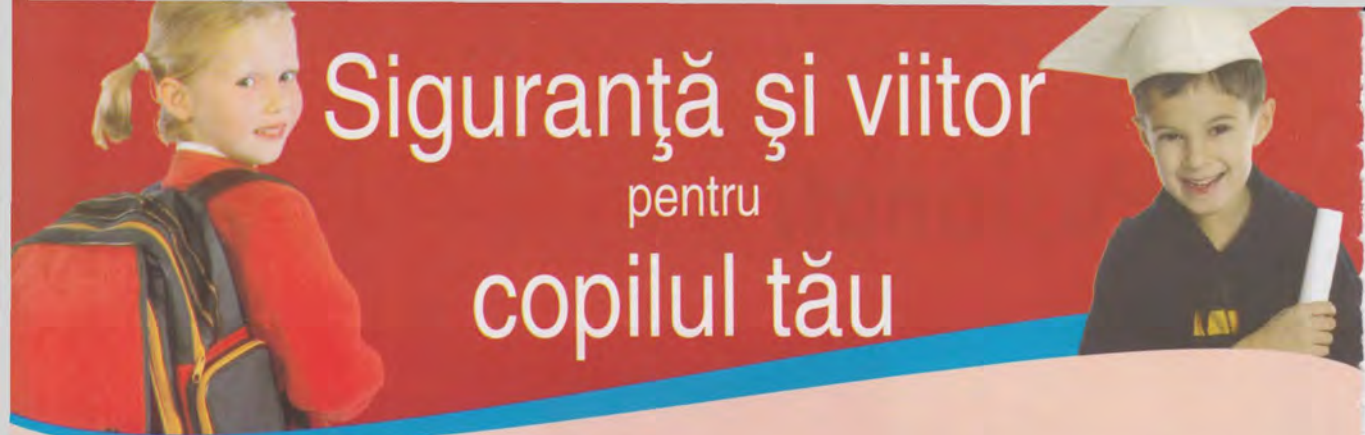
impresionați de imaginea câștigătoare a Celui care a venit și va mai veni încă o dată pentru mântuirea noastră.

Iar Mântuitorul Însuși? Profund pasionat de omul pierdut, Isus renunță la viața plăcută din preajma tronului divin, renunță chiar la putere și la o viață de VIP pe pământ, când ispititorul Îi propune aceasta. Obosit, urmărit, neînțeles, nu încetează să-i caute pe oameni, Se pleacă spre ei, îi ajută și le dăruiește perspectiva veșniciei. Ce pasiune minunată!

Și astăzi există bărbați și femei, tineri și vârstnici irezistibil pasionați de mântuire. Când mă gândesc la sutele de misionari și la miile de voluntari împărțând credința, când mă gândesc la cei dintre noi care, în liniște și cu pasiunea unei vieți schimbate, îi molipsesc pe alții cu dragostea lor față de Dumnezeu și față de mântuire, mă bucur din toată inima și-I mulțumesc lui Dumnezeu. Și doresc doar un singur lucru: ca și tu, cititorule, să fii printre ei. ■

*Gabriel E. Maurer
Secretar general,
Diviziunea
Euro-Africa*





Siguranță și viitor pentru copilul tău

ȘCOALA „Mihai Ionescu” BUCUREȘTI

Grădiniță ★ Primară ★ Gimnaziu



- ★ Curriculum național
- ★ Personal calificat
- ★ Limbi străine: engleză, germană, franceză
- ★ Program flexibil, în conformitate cu opțiunile părinților
- ★ Activități extrașcolare
- ★ Înscrieri – începând cu 1 aprilie 2007